

הרגע הכי טוב שלנו
כתבה : טליה מיטב
עיצוב כריכה : טליה מיטב

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

"טוב אז אני בן רדפילד ואני בן 15. הגעתי לפה בעקבות אלכס קופר שנמצאת בחדר 3 ואני עכשיו אספר לך את כל מה שאני זוכר שעברנו ביחד מאז הרגע הראשון שראיתי אותה. אלכס עברה לבית הספר שלי בתחילת כיתה ט'. לפני שהכרנו הייתי בטוח לפי המראה שלה שהיא סנובית ושהדבר היחיד שאכפת לה ממנו זה איזה פלאפון יש לה וכמה לייקים עשו לה על התמונה, אבל להפתעתי, בפעם הראשונה שדיברנו הבנתי שהקשר בינה לבין כל הטמטום הזה הוא מקרי בהחלט.

זה היה בתחנת האוטובוס, בשבוע השני של הלימודים אחרי בית-ספר. היא ישבה וחיכתה לאוטובוס כשראשה היה מושפל אל מכשיר הפלאפון והיא "אכלה" את הטבעות שהיו על ידיה. היה לה שיער חום בהיר וחלק, היא הייתה די רזה ונראתה בגובה ממוצע. התיישבתי לידה והוצאתי את הפלאפון שלי מהכיס. לא ממש הכרתי אותה,

ואם אני זוכר נכון, גם לא ידעתי את שמה.
"היי את חדשה, לא?" היא העלתה את המבט
אליי. קיוויתי שהיא לא תענה לי תשובה צינית כמו
'מה אתה חושב שאני?' ואז לא יהיה לי מה להגיד.
"כן, אני אלכס" היא אמרה וחייכה ואז החזירה את
המבט אל הפלאפון. 'טוב לפחות זה עבר חלק'
חשבתי.

"אני בן, מכיתה ט'1. איך את מסתדרת פה עד
עכשיו?"
"חוץ מזה שכולם מתייחסים אליי כאילו אני לא
יודעת מה זה בצפר, אני בסדר" היא חייכה ואני
העליתי חיוך קטן בחזרה. היה בה משהו שגרם לי
לרצות להמשיך ולדבר איתה עוד, אבל פשוט לא
ידעתי מה להגיד. המשכתי להיות בפלאפון. וגם
היא.

עלינו ביחד לאותו האוטובוס ולמרות שהיו הרבה
מושבים פנויים (כולל המושב שלידי) היא העדיפה
לעמוד ולאחוז באחד העמודים, כשראשה עדיין

היה מושפל לתוך הפלאפון. תהיתי למה היא
עומדת. 'מה הסיפור שלה?' שאלתי את עצמי
ובמהלך הנסיעה התלבטתי אם להיות מנומס
ולהזמין אותה לשבת לידי או לא, ובדיוק שבאתי
להוציא את המילה "היי" מהפה, היא חיברה
אוזניה אחת לאוזנה והבנתי שזה סימן בשבילי
לשתוק, ונתתי למוח שלי לנוח מרעיונות לנושאי
שיחה ושאלות. במהלך הנסיעה התבוננתי בה
וניסיתי לחקור את המראה שלה ואת הפעולות
שהיא עושה. אהבתי מאוד את המראה החיצוני
שלה. בנוסף לזה שהיא הייתה יפה בצורה
מדהימה, הסקיני הארוך שלה, הסניקרס
השחורים, חולצת בית-הספר המגוהצת, שיערה
המסודר והיפה, חוסר הסימטריות של החורים
באוזניה, הטבעות על אצבעותיה ואפילו הקמט
הקטן הזה שהיה לה בין הגבות, גרמו למראה
שלה להיראות באמת מושלם. תהיתי אם גם היא
מושלמת כמו שהיא נראתה.

כשירדתי מהאוטובוס, היא ירדה אחרי והוציאה את האוזניות מהאוזניים והלכה לידי. "איפה את גרה?" שאלתי.

"אהה. ממש פה ברחוב הגשרים." היא אמרה והצביעה על הרחוב.

"אני גר פה, באבני הנחל" אמרתי והצבעתי על הרחוב שלי.

"אנחנו גרים ממש קרוב.." אני אומר. "כן, אה..?" היא אמרה קצת באדישות אבל הוסיפה חיוך קטן. "טוב, היה נעים להכיר אלכס" אמרתי ופניתי אל הרחוב שלי.

"ביי..." היא אמרה "בן" אמרתי והסתובבתי אליה וחייכתי. "ביי" היא אמרה ואני הלכתי הביתה.

אחרי שבוע בדיוק, כששנינו סיימנו את הלימודים באותה השעה, נסענו עוד פעם באוטובוס וגם הפעם היא לא התיישבה ועמדה ממש לידי עם האוזניות באוזניים. לא יכולתי לשבת יותר בשתיקה הזאת יותר אז הקשתי על ידה. היא

הוציאה את האוזניות מאוזניה והסתכלה עליי.

"היי, זוכרת אותי?"

"כן, בן נכון?"

"נכון, אלכס?" אמרתי למרות שידעתי את שמה.

"נכון" היא ענתה וצחקקה. "מה קורה?" היא אמרה

וסובבה את האוזניות שלה סביב ידה.

"בסדר, מה איתך?"

"מעולה" היא אמרה ואז שררו להן כמה שניות של

שתיקה.

"אז מה, כבר הכרת פה הרבה חברים?" זרקתי.

"כן, יש לי הרבה ידידים וידידות וכמה חברות

טובות שהספקתי להכיר פה" לא הגבתי כמה

שניות וחשבתי לעצמי שאם אני הייתי חדש כנראה

שהייתי מכיר שניים-שלושה חברים בקושי ואם

היא הספיקה להכיר כל כך הרבה, כנראה שלא רק

אני חשבתי שיש בה משהו.

"אני יכול להכיר לך כמה מהחברים שלי" אמרתי

מהר כדי שלא תראה שאני חושב על מה שהיא

אמרה.

"נחמד" היא הגיבה קצת בחוסר עניין והשפילה מבט לפלאפון. זה היה הסימן שלי לסתום מאז ועד שהגענו הביתה הספקתי להעביר איתה איזה משפט-שניים ואת המילים "טוב" ו-"ביי".

בבית הספר מצאתי את עצמי אומר לה רק את המילה "היי", כי היא תמיד הייתה עושה משהו או מסתובבת עם חברים. אבל תחנת האוטובוס היה כמו המקום הפרטי שלנו ושם יכולתי להרגיש הרבה יותר בנוח כשאני מדבר איתה. בכל שבוע שבו היו לימודים, נפגשנו בתחנה באותו יום קבוע ודיברנו קצת. עם הזמן התחברנו יותר ויותר והצלחתי להכיר אותה יותר לעומק. בחלק מהנסיעות היא יושבה לידי או במושב קרוב אליי, ובחלק היא עמדה ואפילו לא שאלתי למה, פשוט נעמדתי לידה. היא אף פעם לא נראתה כאילו היא אוהבת את הרעיון של לדבר איתי, אבל זה גם לא הפריע לה ולפעמים היא אפילו התחילה את

השיחות. רוב הזמן דיברנו על דברים פשוטים
שסתם מעבירים את הזמן בנסיעה. אני אפילו זוכר
שפעם אחת עמדנו בתחילת האוטובוס והיא
פתאום שאלה:

"מה הצבע האהוב עלייך?"

"אממ... תכלת. ושלך?" עניתי.

"כחול כהה" היא אמרה.

"טוב..". עניתי.

"למה דווקא כחול כהה?" אמרתי מתוך סקרנות

אחרי איזה 5 שניות של שתיקה.

"ככה." היא ענתה ולקחה לה עוד כמה שניות של

שתיקה.

"למה דווקא תכלת? אתה לא בוחר איזה צבע

אתה אוהב. אתה פשוט אוהב אותו."

המשפט הזה השאיר אותי בדממה. 'את לא מבינה

עד כמה זה נכון' רציתי להגיד לה אבל לא היה לי

את האומץ.

גם בימים אחרים שבהם נפגשנו באוטובוס, דיברנו על משפחה, חברים ולימודים ועם הזמן נהיינו ידידים טובים. לקראת תחילת המחצית השנייה התחלנו להתכתב גם די הרבה בפלאפון. נושאי השיחה שלנו הפכו מפשוטים למורכבים יותר, התחלנו לשתף אחד את השני בבעיות, בשאיפות... אני זוכר שהיא סיפרה לי שהיא עדיין לא יודעת מה היא רוצה להיות שתהיה גדולה, אבל כנראה מה שיגרום לה להיות יותר מאושרת. למרות שזה היה לי קצת מוזר כי כבר מגיל קטן אני רוצה להיות רופא, הצלחתי להבין אותה לגמרי.

בכל פעם שאני מכיר או מדבר עם אנשים, אני מנסה להבין אם הם אנשים פתוחים שאפשר לגלות עליהם המון רק מתוך מראה או שיחה קצרה, או שהם אנשים סגורים שבשביל להכיר אותם באמת צריך קצת יותר משיחה או רושם ראשוני, ותמיד היה לי קל להבדיל בין השניים.

אבל אלכס, היא הייתה גם פתוחה וגם סגורה
באותו הזמן. היא שיתפה אותי בדברים רבים,
גרמה לי להכיר אותה והייתה מאוד פתוחה אבל
באותו הזמן גם הרגשתי כאילו יש עולם שלם של
אלכס שאני לא מכיר. שאם אני אכנס למוח שלה
אני בכלל לא אדע איך לתפעל את המכונה
שנקראת "אלכס קופר". היא הייתה מעבר
להגדרה הרדודה הזאת. הייתה בה מן מסתוריות
מיוחדת וזה אחד מהדברים שמשכו אותי אליה.

אחרי כחצי שנה שהכרתי ושחיבבתי אותה,
הגעתי להארה שזה יותר מזה. זה יותר מעוד
סתם ילדה יפה שנראית לי נחמדה. זאת ילדה
מרהיבה שנראית לי חכמה, מצחיקה ועמוקה. 'אני
אוהב אותה' חשבתי, ואז החלטתי שאני צריך
להגיד לה את זה. להגיד לה מה אני חושב כי כבר
הגעתי למסקנה שאני בטוח במה שאני מרגיש
כלפיה. ולמרות שהייתי בטוח כל כך, הביטחון
העצמי שלי לא שיתף עם זה כל כך פעולה והמוח

שלי שכנע אותי שעדיף לי להישאר ככה, בלי לומר
לה כלום עד שזה פשוט יקרה מעצמו באופן טבעי.

בנסיעות הקבועות שלנו, אהבתי את זה שדיברנו
על הרבה דברים, אבל לפעמים זה היה קצת יותר
מדי. ביום שבו התחפשנו בחג פורים חזרנו ביחד
באוטובוס ואלכס התחילה לספר לי על סוג הגברים
שהיא אוהבת. היא אמרה משהו כמו: "הצטלמתי
איתו גם כי התחפושתי שלו פשוט אדירה וגם כי
הוא ממש חתיך – יש לו עיניים ירוקות בהירות,
שיער בהיר, הוא גבוה ושרירי...." ו-"גאד אני
אוהבת את הבית ספר הזה!". היא המשיכה להגיד
כמה הוא 'מסוקס' ו'חתיך' והראתה לי את התמונה
שלה ושל "זומבי" מהשכבה שלנו, ואני המשכתי
להרגיש כמו 'החברה הכי טובה' שלה.
כשהיא הראתה לי את התמונה, אפילו לא שמת
לב מי עמד לידה כי הייתי כל כך מרוכז בלהסתכל
על התמונה, התרכזתי במחשוף שהיה לה כשהיא
הראתה לי את התמונה.

"תמונה יפה" אמרתי והפסקתי לבהות.
בקיצור, הבנתי שאם אלכס סיפרה לי על המראה
שהיא אוהבת לבנים זה או שהיא א- רצתה שאני
אבהיר את השיער והעיניים, אלבש נעליים
מגביות ואתאמן במכון כושר. ב- לא רצתה אותי.
אני אבחר באופציה ההגיונית – השנייה. ואני גם
חייב לומר שהרגשתי ממש רע באותו יום. חשבתי
על זה שאולי חסר בי משהו, אולי אני צריך
להשתנות.. אבל המחשבה הזאת חלפה לי אחרי
יום-יומיים.

אני לא בטוח למה, אבל אני ואלכס כמעט ולא
דיברנו לתקופה של כמה שבועות חוץ מהמפגשים
הקבועים שלנו באוטובוס, וגם אז נהגתי לשים
אוזניה אחת כדי להקשיב לה כמה שפחות. זה לא
בגלל שנפגעתי ממה שהיא אמרה לי, זה בגלל
שמשהו בה השתנה. שמחת החיים הקטנה שלה
הפכה להתלהבות קצת מעצבנת, שלפעמים נמאס
לי קצת ממנה והחלטתי שאני צריך לשמור על

מרחק קטן. ואולי זה גם היה בגלל שלא רציתי
לחבב אותה כשהיא מחפשת איזה גבר שהוא לא
אני, וניסיתי לראות את המגרעות בה בשביל
להפסיק לאהוב אותה ולהפסיק להיפגע.

בהמשך השנה נפגשנו כמעט כל שבוע באותו היום
כששנינו סיימנו באותה השעה בתחנת האוטובוס.
בחלק מהנסיעות דיברנו ובחלק האחר סתם ישבנו
ושתקנו או ששמענו מוזיקה.

לפעמים דיברנו בהודעות ולעיתים רחוקות
בפלאפון ואפילו נפגשנו פעמיים כשהיא הייתה
צריכה עזרה בשיעורים. הניסיון שלי להתרחק
מאלכס די עבד, באמת דיברנו פחות, ובאמת קצת
פחות חשבתי עליה, אבל זה לא גרם לי להפסיק
לאהוב אותה. לעיתים קרובות הייתי מנסה להבין
מה כל כך מיוחד בה שאני רוצה דווקא אותה ולא
את שאר הבנות שהכרתי. 'אולי שיער בצבע חום
בהיר ועיניים בצבע חום ירקרק זה מה שמושך
אותי?' זאת רק אחת מעשרות ההשערות שלי

לגביה ו.. אף אחת מהן לא באמת מיצתה את כל
מה שהרגשתי כלפיה והיא עדיין הייתה כמו
תעלומה בשבילי.

תחילת המחצית השנייה בבית הספר הייתה
עמוסה מאוד מבחינת לימודים ובקושי היה לי זמן
להיפגש עם החברים שלי. הזמן חלף די מהר ובלי
לשים הגיע כבר ל"ג בעומר שתמיד מזכיר לי שאני
לקראת סוף השנה. בערב החג כל כיתה מהשכבה
שלי הבעירה את המדורות באותו מרגש חול שהיה
ממש עשרה מטרים מחוץ הים. היה חושך בחוץ
והמדורות החמימות, הפלאפונים ופנסי הרחוב
הרחוקים היו האור היחיד שלנו. חלק מהילדים
נכנסו למים, חלק רקדו עם המוזיקה וחלק היו ישובו
בצד המדורה הקטנה, צלו מרשמלו, אכלו חטיפים
ודיברו, כמוני. אחרי שסיימנו לאכול, הלכתי לבדי
אל החוף עצמו ופרסתי לי את המחצלת במקום
קרוב למים ושכבתי. לקחתי לי רגע שקט לבד,
חסמתי ממני את כל הרעש הלבן והקשבתי רק

לגלים והסתכלתי על הכוכבים שהתרבו והפכו
נוצצים יותר ככל שהסתכלתי טוב יותר. הנחתי
לגוף שלי להירגע ולא לזוז מלבד כפות הידיים
ששיחקו בחול החלק. אחרי התקופה העמוסה
הזאת הרגשתי פתאום חופש ושלווה והדבר
היחידי שהרשתי לעצמי לחשוב עליו היה החופש
הגדול שהתקרב ועל כמה אני הולך להירגע
בחופש כמו באותו הרגע. אני חושב שזה היה
הרגע הכי שלוו שהיה לי בחיים.

עברו כמה דקות ואני עדיין שכבתי והסתכלתי
למעלה ואפילו שניסיתי לחסום ממני את
המחשבות, מדי פעם עברו לי בראש כמה מהן.
'הלוואי ואלכס הייתה שוכבת פה לצדי' הייתה
אחת מהן. שקעתי במחשבה הזאת ובהיתי
בכוכבים. לפתע בשנייה אחת הגאות הגיעה רחוק
יותר מהרגיל והמים כיסו את הרגליים שלי ואת
החלק התחתון של המכנסיים והמחצלת שלי
במים. זה היה סופו של הרגע הרגוע. למרות שזה

לא היה כזה נורא ואפילו נהניתי מהקור הנעים
שהרגשתי לשנייה, אחרי זה התמלאתי בחול
שנדבק לרגליי והתחיל להיות לי ממש קר. נזכרתי
שהבאתי מכנסי בגד ים להחלפה ומגבת למקרה
שארצה להיכנס למים, הרגשתי כל כך "מזליסט"
ותחושה טובה חזרה לגופי. קמתי מהמחצלת
והלכתי אל התיק שלי, לקחתי את המכנסיים
והמגבת והלכתי לשירותים הציבוריים. השירותים
הציבוריים היו תא גדול, כמו חדר, שבתוכו היו שני
תאים קטנים. אפילו שהיה חושך מוחלט והסיכוי
שמישהו ישים לב שאני שם היה ממש נמוך,
הלכתי (בקושי) לאחד התאים, נכנסתי ונעלתי את
הדלת. ניגבתי את החול מרגלי ובאתי להוריד את
המכנסיים ופתאום שמעתי רעש. לא ידעתי אם זה
היה מבחוץ או מבפנים. נבהלתי ונשארתי קפוא עד
ששמעתי את הרעש הזה עוד פעם והבנתי שזה
מבחוץ. זה היה נשמע כאילו מישהו נשען על חדר
השירותים והסרתי את הדאגה מליבי. הורדתי

מהר את המכנסיים ואז שמעתי צעדים בתוך תא השירותים. ואז שמעתי צחוק קטן של מישהי אז הפעם פחות נבהלתי כי תיארתי לעצמי שמתוך המאה ומשהו ילדים שנמצאו שם בטח זה אחד מהם.

"מעכשיו אני קוראת לך הענק הירוק" מישהי לחשה מתוך חדר השירותים. לא הבנתי מי זאת אבל נשארתי בתא שלי והמשכתי להתנגב מהחול. "למה?" מישהו שאל אותה.

"כי אתה יותר גדול ממני ויש לך עיניים ירוקות, וכל זוג צריך איזה שם חיבה לכיף" היא אמרה בקול איטי וחלש וצחקקה.

"טוב אז אם אני הענק הירוק את בטי רוס, חברה שלי" הוא אמר ושניהם צחקו.

"אתה רואה, אמרתי לך שזה כיף" היא לחשה ואז שמעתי רעש של נשיקה.

זאת לא הייתה נשיקה קצרה, זאת הייתה נשיקה ארוכה וזה נמשך בסביבות שתי דקות, אבל כדי

למנוע את הפדיחה של הזוג הזה החלטתי
להישאר בתא ולצאת רק אחרי שהם ילכו. עמדתי
בשקט וחיכיתי שהם יצאו. לפתע הבחורה צחקה
צחוק איטי וארוך, ואני חייב לומר שדי אהבתי
אותו.

"תגידי את שתית משהו?" הוא אמר בקול לה
וצחק.

היא לא ענתה לו והמשיכה לצחוק כאילו הייתה
שיכורה. שמעתי אותם עוד פעם מתנשקים, ואחרי
דקה של צלילי נשיקות הם באמת הלכו ולא
שמעתי אותם יותר. יצאתי מהתא ומחדר
השירותים. לא ידעתי מי אלה אבל זה רציתי
להכיר אותם, הם נשמעו מהזוגות המגניבים האלה
והקצת קיטשיים, חוץ מזה שהבחורה נשמעה די
שיכורה.

חזרתי מהשירותים והתעטפתי במגבת ליד
המדורה החמימה וכבר לא היה לי קר. את שאר
הערב ביליתי בדיבורים עם חברים וצחוקים.

שיחקנו אמת או חובה עם בקבוק קולה ריק ואפילו
קיבלתי נשיקה מידידה שלי נעמי. בקיצור, הערב
הזה היה באמת מעולה. ובכל פעם שהסתכלתי
למעלה על הכוכבים, חשבתי על אלכס. ועל זה
שאני רוצה להיות "הענק הירוק שלה" בדיוק כמו
הזוג הזה.

השעה הייתה כבר כמעט אחד בלילה, ואני וכמה
בודדים מהכיתה שלי נשארנו שם. בדרך הביתה
הלכתי לבד וחשבתי על זה שכל הערב לא ראיתי
את אלכס והאמת שקצת התגעגעתי אליה. הוצאתי
את הפלאפון שלי וכתבתי לה הודעה:
"היי אלכס, את עדיין בים?" שאלתי, למרות שלא
ידעתי בכלל אם היא הייתה שם.

"לא אני כבר בבית" היא ענתה אחרי 5 דקות
והרגשתי קצת מאוכזב שהייתה לי את ההזדמנות
לקרוא לה שתשכב לצדי כמו שרציתי אבל לא
ניצלתי אותה.. את ההזדמנות כמובן.
"איך היה?" כתבתי לה.

"אני ממש עייפה, נדבר מחר או משהו.." היא
ענתה ואני הגעתי הביתה וכשניסיתי להירדם,
קראתי את ההודעות האלה כמה פעמים נוספות
וניסיתי לתאר לעצמי איך זה היה יכול להיות אם
הייתי קורא לה לשכב לצדי ולהסתכל על הכוכבים.
יומיים לפני סוף השנה בית הספר אירגן לנו נשף
כמו מהסרטים. חלק מהבנים הזמינו את הבנות
לצאת וחלק.. ניסו להזמין אותן. ביומיים לפני
הנשף התקשרתי לאלכס:
"היי אלכס מה קורה?" אמרתי וכבר הכנתי את
המשפט הבא שלי טוב מאוד בראש.
"אני סבבה, מה קורה בן?"
"בסדר. תהיתי, אם יש לך מישהו ללכת איתו
לנשף בעוד יומיים?" "על החיים ועל המוות'
חשבתי.
"כן!! אתה זוכר את הילד מהתמונה שהראיתי
לך?" עוד פעם עם ההתלהבות הזאת שכל כך לא
מתאימה לה.

"כן..." אמרתי ונזכרתי בתמונה שלה עם הילד

הגבוה וה"חתיך".

"זה דניאל והוא הזמין אותי לבוא איתו." היא

אמרה כשהקול שלה נהיה יותר ויותר גבוה יותר

מרגע לרגע.

ניסיתי להיזכר איזה דניאל גבוה יש לנו בשכבה...

דניאל מילר! הוא היה אחד 'המגניבים' של

השכבה. אף פעם לא יצא לי לדבר איתו, אבל לפי

מה ששמעתי עליו הוא מחליף בנות די מהר.

"אני שמח בשבילך. הוא באמת נראה ילד נחמד,

אתם תהנו ביחד.." אמרתי כשבלב שלי חשבתי רק

על כמה שאני מתחיל לשנוא את הדניאל הזה.

"טוב, תודה שאתה דואג לי" היא אמרה.

"רצית עוד משהו?" היא שאלה.

"לא.."

"אז הלכתי להתקלח, לילה טוב" היא אמרה

וניתקתי. עד שאזרתי אומץ כדי להציע לה לבוא

איתי וסופסוף להראות לה שאני אוהב אותה, היא

הולכת עם מישהו אחר שמדורג בקטגוריה: "יותר טובים מבן".

ביום של הנשף לבשתי חולצה מכופתרת קצרה וג'ינס ארוך וסידרתי את השיער יפה ולפני שיצאתי ההורים שלי דאגו לעשות לי בוק שלם של תמונות. הגעתי לאולם הספורט והיה שם דיג'יי שהפעיל את הילדים במוזיקה טובה, היו אורות מגניבים, פינות ישיבה מקושטות וכמעט כל הבנות היו בשמלות או לבוש מגונדר במיוחד. אני השתייכתי לחלק שהלך לבד לנשף. אני וחברי מהכיתה ומהשכבה רקדנו והתפרענו במעגל. המוזיקה הייתה קצבית וחזקה עד שהדיג'יי העביר לשיר רגוע ואיטי "בנים ובנות, תדבקו ביחד כי עכשיו אנחנו רוקדים סלואו" הוא אמר. אני בכלל לא בעד הרעיון הזה של סלואו אבל ידידה שלי נעמי התקרבה אליי, ובגלל שהיא הייתה לבד בדיוק כמוני, הצעתי לה לרקוד איתי. שמתי את הידיים שלי על המותניים שלה ואפילו שהרוב הבנות שמו

את הידיים על הכתפיים של הבנים היא שמה את ידיה על המותניים שלי כי היא הייתה נמוכה ממני ב-15 סנטימטרים בערך. התנועענו מצד לצד באיטיות והיא חייכה אליי ולא הפסיקה להביט בעיניי. 'אני חושב שהיא מחבבת אותי, אבל היא לא אלכס' חשבתי לעצמי ואז נזכרתי באלכס. באמצע הריקוד הסטתי את ראשי קצת מעל נעמי ובחנתי את האזור כדי לבדוק איפה אלכס. שאני נזכר בזה, זה היה די מגעיל מצדי לא להחזיר מבט או חיוך למישהי שמחבבת אותי בזמן שאני מחפש מישהי שהיא בכלל עם מישהו אחר. "הכל בסדר בן-בן?" נעמי שאלה. "אממ כן, אני רק חיפשתי את השתייה. רוצה שאביא לך משהו לשתות?" לא הרגשתי רע אם זה ששיקרתי כי זה היה עדיף מ'כן' אני מחפש איפה אלכס, הילדה שאני מחבב ובן הזוג שלה'. "כן, לימונדה" היא ענתה והלכתי לדוכן המשקאות.

כשהגעתי לשולחן שעליו היו מונחות מכוונות

שתייה קרה, ראיתי את אלכס ודניאל במרחק של
איזה שני מטרים ממני ובמרחק של איזה אפס
מטרים אחד מהשני. מזגתי לעצמי קולה ושתייתי,
ואז מזגתי לנעמי את הלימונדה שלה והעליתי את
המבט קצת אליהם. ואז קלטתי שהוא מנשק
אותה. 'מה?! אתם בקושי מכירים!!!' חשבתי
וכשהחזרתי את המבט אל בקבוק המיץ זה כבר
היה מאוחר מדי והרגליים שלי וחלק קטן מהג'ינס
היו מלאים בלימונדה שנשפכה עליי כשהייתי עסוק
בלהסתכל עליהם. כמה אנשים שמו לב אליי
ואפילו הביאו לי מפיות. ואני מקווה שאף אחד לא
שם לב שהדבר שהסיח את דעתי הנשיקה שלהם.
למזלי: א. לא נשפך עליי הרבה מיץ. ב. אלכס
ודניאל לא הבחינו בי (כי הם היו עסוקים
בלהתנשק!).

חזרתי מהדוכן, הבאתי לנעמי את כוס הלימונדה
ואמרתי לה שמישהו שפך עליי מיץ ואני חייב ללכת
לנקות את זה כדי שלא יהיה לי כתם על הג'ינס.

לא שבאמת היה אכפת לי מהג'ינס, פשוט יצאתי
לנשום אוויר בחוץ ועל הדרך לשפוך עליי מים
מהקולר ולייבש את עצמי מהרוח. הלכתי ממקום
למקום בחצר בית הספר וחשבתי לעצמי כל מני
דברים שקשורים לאלכס כמו: 'האם אלכס מנשקת
טוב? וואו היא ממש זורמת מהר – רק לפני כמה
ימים הוא הציע לה ללכת לנשף וכבר הם
מתנשקים ועוד במסיבה ליד כולם! הלוואי והייתי
דניאל!' וזהו. הרגשתי שאני חייב לעצור את זה.
מרב מחשבות כאב לי הראש אז התיישבתי
בספסל שליד היציאה. ואז ראיתי את דניאל יוצא
מהמסיבה כשידו מחזיקה בידה של אלכס ושניהם
צוחקים. אלכס דילגה לה וחצי רצה והוא סובב
אותה במקום. הם התקרבו אליי ובמהירות
השפלתי את המבט כדי שלא יראו שאני בוהה
בהם ושכתוב לי על המצח "דניאל אני שונא
אותך". ואז שמתי לב שהם ממש קרובים.
"היי בן, מה אתה עושה פה?" אלכס שאלה

מופתעת וצחקה כמו מטומטמת. הרמתי את
המבט אליה ושיחקתי את עצמי כאילו אני מופתע
שהיא באה לפה, והאמת שבאמת הייתי מופתע כי
לא ידעתי למה היא הולכת בשעה 22:30
מהמסיבה.

"סתם כואב לי הראש אז יצאתי, אני עוד רגע
אחזור פנימה. לאן את הולכת?"
"אין לי כוח למסיבה יותר אז אנחנו הולכים
הביתה"

"טוב, תהנו.."

"תודה, גם אתה" היא אמרה והמשיכה, דניאל
חיבק אותה מאחורה והיא הלכה קופצנית ושמחה
עם ההליכה העקומה שגמרה לה להיראות
שיכורה. הם נראו ממש מאושרים ביחד. אני שונא
את זה.

חזרתי פנימה למסיבה והרגשתי רע. רקדתי קצת,
הדבקתי חיוך לפנים שלי אבל שום דבר לא הצליח
להעלות לי את מצב הרוח. נפרדתי מנעמי בחיבוק

ומשאר חבריי והלכתי הביתה. כשהגעתי הביתה,
אחרי שהתארגנתי לשינה שכבתי במיטה בניסיון
להירדם וזה לא עבד. עד 2:00 בלילה בערך
שכבתי עם עיניים פקוחות ושיחקתי עם כדור קטן
שלקחתי מהשולחן. למחרת בבוקר הלכתי לבית
הספר ולהפתעתי לא הייתי כל כך עייף ודווקא היה
לי מצב רוח טוב כי בכל רגע נתון נזכרתי שהיום
למחרת הוא היום האחרון של הלימודים! את
שעות השינה השלמתי בשיעור החופשי שהיה לנו
ובהפסקות וכשהגיע סוף היום שטפתי את הפנים
ויצאתי אל תחנת האוטובוס, והרגשתי ערני לגמרי.
זה לא היה היום שאני ואלכס מסיימים באותה
השעה ונוסעים יחד באוטובוס אבל משום מה
ראיתי אותה יושבת בעיניים עצומות ומחכה
לאוטובוס.
"אלכס מה את עושה פה?" שאלתי והיא פקחה
את עיניה.
"היי בן. הייתי אמורה לכתוב אתמול אחרי

המסיבה חיבור על 'מה היה הכי כיף בשיעורי
מדעים' אבל בסוף הלכתי לדניאל ושכחתי מזה
לגמרי והמורה אמר לי שאני מזלזלת בו ואמר לי
ללכת הביתה. האמת שהתעצבנתי מאוד כשהוא
אמר לי את זה אבל גם מאוד שמחתי כי אני
חושבת שהייתי נרדמת פשוט מול הפרצוף שלו"
היא אמרה ושילבה צחוק קטן עם הדיבור ועצמה
בחזרה את עיניה. התיישבתי לידה. "אז מה, את
ודניאל ביחד?" שאלתי. היא פתחה את עיניה
ולקחה לה כמה שניות של התעוררות.
"כן, אנחנו ביחד! צדקת, הוא באמת נחמד ואני
באמת ממש נהנית איתו. תודה!" היא אמרה, אוף
עם ההתלהבות הזאת שלה! היא נשענה על הכתף
שלי וחיבקה אותי לתודה. חיבקתי אותה בחזרה
והרגשתי טוב ורע ביחד. טוב – שהיא חיבקה אותי
ושהיא שמחה, רע – שיש לה חבר מגעיל ושהיא
מודה לי שאני עודדתי אותה להיות איתו.

עלינו לאוטובוס והתיישבנו אחד ליד השני ושתקנו.
זאת הייתה שתיקה מביכה. היא הייתה בפלאפון
ואני סתם ישבתי, והסתכלתי על הסביבה.
"מחר היום האחרון של הלימודים שלנו פה
בחטיבה" זרקתי כדי להעלים את השתיקה. היא
לא הגיבה והמשיכה להקליד משהו בפלאפון עם
חיוך קטן על הפנים.
"כן, זה מדהים" היא ענתה אחרי כעשר שניות
וחייכה. לא הבנתי אם היא הייתה רצינית או צינית
אבל לא התעמקתי בזה יותר מדי.
"אתה חושב שתקבל תעודת הצטיינות?" היא
אמרה בחוסר עניין תוך כדי הקלדה.
"אני לא בטוח" אמרתי והיא לפתע חייכה וסגרה
את הפלאפון.
"מה?" היא אמרה ופתאום התחילה להקשיב לי.
"לא נראה לי שאקבל.." עניתי.
"רק כשעזרת לי בשיעורים הבנתי עד כמה אתה
חכם ואני בטוחה במאה אחוז" היא אמרה ואני

צחקתי.

"בעצם 90 אחוז"

"איך זה ירד פתאום?"

"אני לא יודעת אם הערכה העצמית שלך היא שקרית או נכונה. אם היא שקרית, אז סתם התתמודע שלך או המודע שלך רוצה שאני אומר לך שאתה חכם בשביל להעלות לך את הביטחון. אם היא נכונה אז זה אומר שאתה באמת לא בטוח שתקבל תעודה וזה מוריד לך מהסיכוי לקבל תעודה. ככל שתעריך את עצמך יותר ככה גם תוערך יותר." היא אמרה ואני הרגשתי מטומטם לרגע.

"וואו. ואת אומרת שאני חכם?" עיניתי והיא גיחכה. המשפטים שלה תמיד הרגישו לי כאלה נכונים משום מה.

"ומה לגבייך?" שאלתי.

"אני לא חושבת, אני טובה בלימודים אבל זה לא הצד הכי חזק שלי"

"יודעת מה? מי שמאתנו מקבל תעודת הצטיינות
קונה לילד השני יוגורט פירות, על חשבון השני
ישר אחרי שנגמר בצפר מחר, סגור?" הצעתי.
"סגור" היא אמרה ושנינו צחקקנו וכשנפרדנו
והגעתי הביתה, הרגשתי טוב ובכלל שכחתי
מתחושה שהייתה לי ביום לפני.

הגיע היום למחרת – היום האחרון ללימודים
ובאמת שקצת התרגשתי. היום עבר לי ממש מהר
עד שעה רביעית. את השעה הרביעית המחנכת
שלנו פתחה במשפט פרידה קצר
"כיתה ט'1 היקרים! אני גאה בכם על הציונים
שלכם, יש הרבה ילדים שממוצעים בתעודה הוא
מעל 90 ולכן יקבלו תעודת הצטיינות ומי שלא
קיבל אל תרגישו לא שווים, כולכם מדהימים.
מהיום אני כבר לא המחנכת שלכם אבל מקווה
שרכשתם את הכלים המתאימים לכל....." בלה
בלה בלה.. הפסקתי להקשיב עד שהיא אמרה
"ועכשיו אני אחלק את התעודות, בהצלחה לכולם!"

והיא התחילה לקרוא לילדים. הייתי במתח אם
אלכס צדקה או לא. "בן רדפילד" היא קראה
'סופסוף' חשבתי והתיישבתי לידה. "בן, אתה
תמיד היית ותמיד תישאר תלמיד וילד מקסים.
הציונים שלך מעולים וכל הכבוד על תעודת
ההצטיינות" היא אמרה והביאה לי תעודת
הצטיינות. חייכתי והרגשתי הקלה והמשכתי
להקשיב לה "ושמתי לב שהשנה אתה יותר מחייך
ואני שמחה שאתה נראה מאושר. תמשיך ככה!"
היא אמרה וחיבקה אותי. טוב אז אלכס צדקה,
באמת קיבלתי תעודת הצטיינות. סיימנו את
השיעור כשכולנו שמנו ידיים וקראנו "ט'1 לנצח!"
ואני כל כך שמחתי מהחופש ואפילו גם קצת
מהתעודה שלא היה אכפת לי לעשות דברים כאלה
מטופשים. בסוף היום יצאתי אל מחוץ למבנה
הכיתות וחיפשתי את אלכס בחצר. היה עומס של
המון ילדים רועשים בדרכם אל היציאה
שמתלהבים בדיוק כמוני שהם סיימו את שנת

הלימודים.

נשארתי באותו מקום וחיפשתי אותה ולפתע שתי ידיים כיסו את עיניי.

"תנחש מי זה?" שמעתי את קולה של אלכס.

"אלכס, ילדה שאני חייב לקנות לה פרו-יו בדרך הביתה"

"זאת לא אלכס שאתה חייב לקנות לה פרו-יו

בדרך הביתה " היא הורידה את הידיים מהעיניים

שלי והסתובבתי אליה. "זאת אלכס שאתה חייב

לקנות לה פרו-יו בדרך הביתה ו...היא חייבת גם

לקנות לך פרו-יו בדרך הביתה"

"קיבלת תעודת הצטיינות?"

"ממוצע 90!!" היא אמרה בהתלהבות שדווקא די

אהבתי וחיבקה אותי בשמחה ואפילו קצת נתלתה

עליי. "אף פעם לא חשבתי שאני אתלהב מלימודים

אבל זה אומר שאני יכולה להצטרף למגמת אומנות

ושאנחנו עכשיו הולכים לאכול!"

"אני מסכים שאוכל זה תמיד טוב" אמרתי בצחוק.

"טוב, הולכים לקניון?" שאלתי.

"ברור!" היא ענתה והתחלנו ללכת.

בדרך לא דיברנו הרבה מלבד זה שסיפרנו אחד לשני מה עשינו באותו היום. בכניסה לקניון פתאום שמתי לב שהיא נראתה מוטרדת ממהשהו.

"מה קרה?"

"שכחתי שעבר שבוע מאז שדניאל הציע לי לצאת איתו למסיבה ורציתי לקנות לו משהו חמוד אבל לא כל כך מה לקנות.. יש מצב שתבוא איתי לחנות ותעזור לי לבחור משהו?" העליתי ספק בזה שאני ארצה לעזור לה. מצד אחד רציתי להיות איתה ומצד שני לא רציתי לעזור לה לבחור מתנה לאהובה דניאל.

"זה יהיה רק לקצת זמן.. ואחר כך נלך לקנות

יוגורט" היא חייכה, אחזה בידי ומשכה אותי

בעדינות אל חנות המתנות.

"טוב בסדר אני אבוא" אמרתי וחייכתי חיוך קטן.

אף פעם לא חשבתי שאלכס קיטשית כל כך, או

שהיא תתלהב כל כך מחבר. משום מה היא
נראתה לי מהאנשים האלה שהכל זורם להם
בקלות, והם לא צריכים להשקיע יותר מדי בשביל
להיות זוג מושלם. אז כן, באמת הכל הלך לה
בקלות. אבל שמתי לב שהיא באמת השקיעה במה
שהיא עושה (כמו בחברות שלה עם דניאל).
כשעזרתי לה לבחור את המתנה בחנות המתנות,
הסתפקתי בזה שלפחות אם אני לא חבר שלה
היא אוהבת להיות איתי. אחרי שהיא קנתה וורד
ושוקולד שוויצרי גדול שנראה ממש טעים, הלכנו
אל הגלידריה וכל אחד קנה יוגורט עם סירופ
שוקולד ופירות שונים והסכמנו שנתחלק בהם כדי
לטעום את הכל.

יצאנו עם היוגורטים אל הפארק שהיה ליד הקניון
והתיישבנו מתחת לעץ כלשהו. האווירה המדהימה
של סיום השנה הוסיפה לרגע הזה רומנטיות
וכיפיות ועזבתי את זה שבכלל היה לה חבר,
חשבתי על כמה כיף לי להיות איתה גם כידידה.

סיימנו לאכול ונשכבנו על הדשא. אני שמתי את הראש על התיק והיא שמה את הראש על הבטן הרכרוכית שלי. שנינו נרגענו והסתכלנו על השמיים מבעד לענפי העץ. "אתה יודע מה" היא אמרה. "אני רוצה לזכור אנשים לפי הרגעים הכי טובים שלנו ביחד. כי בכל אדם יש מגרעות, אבל לא בכל אדם יש את המעלות האלה שאותן אנו צריכים לזכור ולהעריך". "מאיפה את מביאה את כל המשפטים האלה?" "זורקת. אני פשוט אומרת את מה שיש לי בראש בלי לחשוב יותר מדי" "וואו זה מדהים. זה כישרון." אמרתי ובאמת הרגשתי שהיא פשוט מדהימה מכל בחינה אפשרית.

"כשאני אמות וישאלו אותי מי היה בן בשבילי אני אומר: בן רדפילד, ילד חכם, חברותי באוטובוס, כיף לאכול איתו פרו-יו, לשכב מתחת לעץ ולהסתכל על השמיים." היא אמרה ושנינו צחקקנו.

"יש בך עוד הרבה דברים בן, אבל אני רוצה לזכור
אותך על הדברים הטובים שאני זוכרת" היא אמרה
ואז שררה שתיקה שדווקא לא הייתה מביכה כי
שנינו נהנינו מהרגע. חשבתי על המשפט שהיא
אמרה שוב ושוב והחלטתי שזה היה הדבר הכי
כיף שעשיתי עם אלכס, אפילו שרק שכבנו אחד
ליד השני מתחת לעץ וקיוויתי שאת הרגע הזה אני
אזכור לה כמו שהיא תזכור לי. אחרי כמה כחצי
שעה שהיינו שם, התחלנו ללכת לכיוון הבית
ודיברנו קצת:

"אז.. מה אתם עושים לכבוד יום השבוע?" שאלתי
אפילו שלא הצלחתי למצוא את הטעם בחגיגת
שבוע.

"לא קבענו שום דבר, רציתי להפתיע אותו.." היא
ענתה.

"אז.. כבר הכרת מישהי חמודה?" היא אמרה
וניסתה להעביר את נושא השיחה אליי.

'כן, אותך' חשבתי בלב "לא ממש..."

"מה עם נעמי? שמעתי שרקדתם ביחד" היא
אמרה וזה נשמע לי כאילו אלכס אמרה את זה
מתוך 'רחמים' על זה שהיא כל הזמן מדברת על
חבר שלה.
"כן.. אני לא ממש בקטע שלה. אנחנו ידידים
טובים" אמרתי ושתקנו.
"וואו, שנה הבאה אנחנו בתיכון! תמיד קינאתי בלי
שום סיבה מוסברת בילדים מהתיכון" היא פתאום
אמרה.
"כן, גם אני..." אמרתי אפילו שלא בדיוק הבנתי
למה היא התכוונה ועוד פעם שתקנו.
"היום בערב אני וכמה חברים הולכים לחגוג את
סוף הלימודים ב'ונילה-קוקיס' בנמל, את רוצה
להצטרף?" שאלתי אותה כי חשבתי שיהיה הרבה
יותר כיף אם היא גם תצטרף אלינו.
"אני לא בטוחה.. אני אתקשר אלייך כשאסיים עם
דניאל ומקסימום אני אצטרף מאוחר יותר"

"כדאי לך, יהיה כיף. לא כל יום מסיימים ללמוד
בחטיבת ביניים" אמרתי וחייכתי.

שאר השיחה שלנו הייתה די דומה, לא היה לנו
יותר מדי על מה לדבר. כשהגענו לשער הכניסה
לבית של אלכס, נפרדנו בחיבוק והמשכתי לבית
שלי כשאני מנסה להפסיק לחשוב על אלכס בתור
איזו אלילה שיכולה להביא משפטים מדהימים
מאמצע שום מקום ושהיא פשוט טובה בהכל.
כשהגעתי לחצר ביתי פתחתי את הדלת. הבית
היה מקושט בלונים ועל שלט יפה היה כתוב "ברוך
הבא ילד תיכון שלנו" בכתב של אמא. על השולחן
הייתה מונחת עוגה יפה וחטיפים. אמא, אבא
ומיילי, אחותי הקטנה, באו אליי וחיבקו אותי.
"מזל טוב אהוב שלנו!" אמא שלי אמרה וחיבקה
אותי חזק.

דיברנו, צחקנו ואז התיישבנו לאכול ארוחת
צהריים.

"אתה זוכר שאני ואבא טסים היום בערב ומיילי

הולכת לסבתא. אם תרצה תוכל להצטרף אליה או
לבקש שסבתא תבוא לפה לשמור עליכם"
"אני זוכר אמא, ואני ילד גדול"
"ואם אתה נשאר פה זה אומר בלי מסיבות ובלי
להשתולל עם חברים. תזכור שיש מצלמות בכניסה
לבית ואפשר לראות מי נכנס ויוצא" אבא שלי אמר.
"אני יודע, אני ילד גדול" אמרתי עוד פעם וכולנו
צחקנו ואמא ואבא צחקו.
"וחוץ מזה, אנחנו סומכים עלייך" אמר אבא.
כשעתיים מאוחר יותר נפרדתי בהוראות בטיחות
ובחיבוק אוהב מההורים שלי שטסו לשבוע ביוון
וממיילי שנסעה איתם לשבוע אצל סבתא ושכבתי
במיטה. אני אוהב לשכב במיטה ולנסות כמה
שפחות לחשוב כדי לנקות את הראש ולהיות רגוע,
אפילו שלרוב אני חושב הרבה יותר כשאני שוכב
ומנסה לא לחשוב.

השעה הייתה כבר 17:41 והתחלתי להתארגן
לקראת הערב. קבעתי שאני אגיע ב-18:30 לאחד

החברים שלי ומשם ניסע ביחד. התקלחתי ולבשתי
חולצה ירוקה קצרה, ג'ינס יפה עד הברך, שמתי
בושם ויצאתי. בדרך, חשבתי על זה שאפילו שאני
אוהב את ההורים שלי אני ממש שמח שהם טסו,
כי גם יצא להם לבלות וגם אני אוכל ליהנות
מתחושת החופש שתועצם בהרגשה של 'מבוגר
אחראי'.

הגעתי לפארק שליד ביתי וראיתי מישהי שממש
דומה לאלכס מאחורה, יושבת על ספסל ולא זזה.
הלכתי דרך הפארק כדי לבדוק אם זאת אלכס או
לא. ניסיתי לא להיראות מוזר למקרה שזאת
מישהי אחרת ובמיוחד למקרה שזאת אלכס. זאת
הייתה היא. היא לבשה גופייה פתוחה וג'ינס
שחור, הסתכלה למטה ובידה החזיקה את הוורד
והשוקולד שקנתה היום. היא לא הבחינה בי ואני
נעצרתי ליד הספסל.

"היי אלכס, מה את עושה פה?" אמרתי והיא
העלתה את המבט כדי לראות מי זה. עיניה נצצו

ועל פניה היה ניתן לראות דמעות יבשות שאם
הייתה שמה איפור היו משחירות לה את כל
הפרצוף. 'היא כל כך יפה גם כשהיא נראית רע'
חשבתי וניסיתי להעיף את המחשבה הזו מראשי.
מבטה היה קודר ולא יכולתי שלא לחשוב מה קרה.
"מה קרה אלכס?" שאלתי פעם נוספת בדאגה
והתיישבתי לידה.

"כלום בן, אני בסדר" היא אמרה כשביד האחת
היא ניגבה את הדמעות במהירות מעייניה וביד
השנייה החזיקה את המתנה שקנינו קודם.
"אלכס?"

"מה?"

"את לא רוצה לספר לי?"

"לא, ביי בן!" היא אמרה בטון עצבני.

"ביי אלכס, אם את צריכה משהו תתקשרי". קמתי
כדי לעזוב את אלכס. עם כמה שרציתי להישאר,
אני ידעתי שכמו שלפעמים אני רוצה להיות לבד
כשאני עצוב, אולי גם היא. ואז התחלתי ללכת.

"רגע בן" היא אמרה. עצרתי והסתובבתי אליה.
"אל תלך" התקדמתי אליה וישבתי לידה. החזקתי
לה את היד והיא עדיין לא הרימה את מבטה.
הסתובבתי והתיישבתי לידה. "אלכס את יכולה
לספר לי הכל" אמרתי.
באמת שמחתי שהיא לא נתנה לי ללכת גם כי אני
רוצה להיות איתה וגם כי אני חושב שהיא באמת
נראתה רע והיא הייתה צריכה מישהו לדבר איתו.
"טוב אני אספר לך אבל אל תחפור" היא אמרה
והעבירה גיחוך קל.
"אתה זוכר שאני שעזרת לי היום לבחור מתנה
לדניאל?"
"כן"
"אז חזרתי הביתה, אמרתי היי להורים שלי,
החלפתי בגדים ויצאתי אליו עם המתנות" היא
אמרה ונזלה דמעה מהעין שלה. חיבקתי אותה
וליטפתי את הגב שלה כדי שתירגע.
"אני מצטערת שאני ככה, זה בכי לא רצוני ואני לא

יכולה לשלוט על זה" 'מה הכוונה בכי לא רצוני?'

תהיתי והמשכתי להקשיב.

"זה בסדר" ענית.

"בקיצור, נכנסתי לחדר שלו עם המתנה הקטנה

והוא שכב במיטה היה בפלאפון. הוא קם ולא הבין

מה אני רוצה ממנו והתחיל להגיד לי 'לא חשבת

שאת רצינית' 'זה סתם היה' 'אני חושב שכדאי

שתלכי' וכל מני כאלה וזה ממש לא היה דניאל

שהכרתי והרגשתי שהוא מסתיר משהו ממני" היא

עצרה ולקחה נשימה כבדה.

"ואז נכנסה מישהי רזה עם שיער שחור וחלק

מקלות, חולצת בטן ומכנס ממש קצר ונתנה לו

נשיקה ואני הסתכלתי עליו במבט הכי עצבני, לא

זזתי חוץ מהלסת שלי שלעסה את המסטיק שהיה

לי בפה למוות." היא אמרה וקלעה את המסטיק

שהיה לה בפה אל הפח.

"והוא התחיל להגיד 'אלכס זה סתם, את לא

צריכה...' וכל מני תירוצים כאלה. ואני באמת

חשבתי שהוא אוהב אותי! אני כל כך קלה
ומטומטמת לפעמים" היא אמרה והדמעות המשיכו
לנזול מעיניה וחיבקתי אותה חזק. "את לא קלה
וזה הוא המטומטם בסיפור והוא עוד יצטער על זה
שהוא היה מגעיל אלייך" אמרתי ולפתע הפלאפון
צלצל מכיסי. זה היה טום.

"הלו?"

"בן מתי אתה בא?"

"אני לא חושב שאגיע בסוף, אני לא מרגיש טוב..
אם אני ארגיש טוב יותר אני אצטרף מאוחר יותר"
"אהה באסה. טוב תרגיש טוב אחי, ביי" הוא אמר
וניתקתי.

"בן אתה יכול ללכת, אני מצטערת זה לא עניין
שלך, לא הייתי צריכה לספר לך את זה..
"אלכס זה בסדר"

"לא, אני באמת מצטערת"

"אל תצטערי, אני אשאר פה לשבת לידך עד
שתגידי לי שנמאס לך ממני. אנחנו לא חייבים

לדבר על זה או לדבר בכל... " אני לא חושב שהיא
בכלל שמעה את מה שאמרתי כי היא התפרצה
באמצע: "אז זה גם אומר שנפרדנו וגם אומר
שנתתי את הלב שלי לשקרן מסריח שלא באמת
אכפת לו ממני" היא אמרה מייבבת. אלכס
התייחסה לקשר שלהם כל כך ברצינות ולדניאל
בכלל לא היה אכפת. "נתתי את הלב שלי", זה לא
משפט שציפיתי לשמוע ממנה. אני באמת ריחמתי
עליה, אבל לא ידעתי מה להגיד אז חיבקתי לה את
הכתף. היא שמה את הראש שלה על הכתף שלי
(למזלי היא הייתה נמוכה ממני רק בכמה
סנטימטרים אז היה לה נוח) ושתקנו.
אחרי חמש דקות אלכס אמרה "אני חושבת
שאחזור הביתה אני די עייפה. תלך ותהנה
במסעדה" היא אמרה והעלתה על פניה חיוך קטן
ומלא בצער.
"אלכס אם את צריכה כל דבר את יכולה לבוא אליי
או להתקשר"

"כן, אם אני אצטרך משהו אתה הראשון שאני
אתקשר אליו" היא אמרה ואני חייכתי.
היא הלכה לביתה ואני המשכתי לבית של טום.
התקשרתי אליו והודעתי לו שאני בא, וכל הדרך
אליו לא הפסקתי לחשוב על אלכס ועל מה שקרה
לה. מצד אחד אני הייתי ממש עצוב בשבילה
והרגשתי רע על זה שהיא מרגישה רע ומצד שני
הייתי קצת שמח כי היא סופסוף נפרדה מהחבר
המטומטם שלה. זה היה ממש רדוד מצדי לחשוב
על היתרון בכך שהם נפרדו כשהיא לא הפסיקה
לייבב ודמוע ולמרות שהתעצבנתי על עצמי בהיותי
שטחי ומגעיל, חשבתי על זה שלפחות הוא לא
יפגע בה יותר.

הלכתי לטום ומשם נסענו למסעדה. אלכס הייתה
די חסרה לי אבל התעודדתי בזה שכנראה יותר
טוב לה בבית עכשיו. הגענו למסעדה ופגשתי את
כל החברים שלי שם, ביניהם נעמי שחיבקה את
זרועו של ליאם, אחד החברים שלי. נעמי ומיקה,

חברה שלה, הלכו לשירותים ובינתיים דיברתי עם
ליאם. "אתה ונעמי חברים?" שאלתי.

"כן" הוא ענה.

"מזל טוב" השבתי והוא אמר עוד משהו אבל כבר
לא הקשבתי כי הייתי עסוק בלשמוח על זה שנעמי
מצאה מישהו שהוא לא אני ואני חופשי ופנוי בדיוק
כמו אלכס. אחרי שהזמנו והגיעה הפסטה
והשתייה שהזמנתי, שמעתי צליל של הודעה
מהכיס:

19:48 – אלכס: אני כבר לא בוכה, סופסוף

התבגרתי. תודה על העזרה היום:

לא ידעתי מה לכתוב לה בחזרה ולבסוף כתבתי:
"בבקשה. ואת תמיד היית בוגרת, זה הוא שלא
היה בוגר.. את רוצה להצטרף אלינו?"

20:03 – אלכס: לא אני הולכת לנוח, תהנה.

אחרי שיצאנו מהמסעדה הסתובבנו במתחם.
האוויר היה חמים ונעים, ותחושת החופש גרמה
לכולנו לא להפסיק להוריד את החיוך. כל האזור

היה די חשוך ורגוע מה שהחזיר לי את תחושת
השלווה שהייתי בה בל"ג בעומר וניסיתי לזכור כל
אחד מהחברים שלי בזכות הרגע הכיף הזה, כמו
שאלכס לימדה אותי.

ביום שלמחרת טום, ליאם ואיתן באו אליי בערב
וכמו שהבנות קוראות לזה: עשינו 'ערב בנים'.
הזמנו שני מגשי פיצה ובקבוק קולה ושיחקנו
באקס בוקס. אחרי שסיימתי לאכול את המשולש
הראשון שמעתי צליל הודעה מהפלאפון שלי.

20:17 – אלכס: היי בן, אתה עושה משהו?
"האמת שכן. טום, איתן וליאם באו אליי, אם את
רוצה את יכולה לבוא ולשחק איתנו באקס בוקס;"
השבתי.

20:30 – אלכס: לא זה בסדר חחח..

20:30 – אלכס: חשבתי שתצטרף אליי ונלך

למסיבה אחת אבל לא משנה

"איזה מסיבה?" שאלתי והייתי די מופתע שאלכס
רצתה להזמין אותי לאנשהו

**20:34 – אלכס: זה ב"גייט 7" בנמל, כמה דקות
הליכה מהבית. חשבתי ללכת לחגוג את פתיחת
החופש.**

"חבל, הייתי גם בא. את הולכת לבד?" כתבתי.

**20:43 – אלכס: כן, חברה שלי מהבית ספר
הקודם בסוף לא באה איתי ואני חושבת, מה
הבעיה שאלך לבד? כל הקטע במסיבות זה
להכיר אנשים חדשים!**

**20:44 – אלכס: ולא נורא, יש שם כל כמה ימים
מסיבות תוכל לבוא פעם אחרת
"צודקת לגמרי, וזה נשמע ממש נחמד מקסימום
נלך ביום אחר."**

**20:50 – אלכס: טוב יצאתי, תדבר איתי אם
תרצה להצטרף**

"אוקיי, תהני" כתבתי ועזבתי את הפלאפון.

**שיחקתי איתם קארטינג באקס בוקס עד השעה
00:00 בערך כשהם הלכו והיה ממש כיף.**

בשעה 00:20 אלכס התקשרה אליי ולא הבנתי

למה.

"היי בן" היא אמרה בקול איטי.

"היי אלכס" אמרתי במין תהייה כי לא ידעתי מה היא רוצה.

"אתה יכול לעשות לי טובה?"

"כן.. מה?"

"כואב לי הראש ואני עדיין פה במסיבה. אמא שלי בטוחה שאני הלכתי לישון אצל חברה ואני לא יכולה לחזור הביתה. יש מצב שאני אוכל להצטרף אליכם?"

"האמת שהם הלכו לפני כמה דקות אבל את יכולה לבוא, ההורים שלי בחו"ל ואחותי אצל סבתא אז יש פה שקט לשם שינוי" אמרתי וצחקתי.
היא לא צחקה. "טוב, אני יוצאת" היא אמרה בקול שהיה נשמע לי קצת סקסי.

סידרתי את הכריות שפיזרנו ואת השיער שלי והחלפתי מחולצת בית לחוצה יפה יותר. בשעה 00:39 אלכס דפקה על הדלת שלי. פתחתי את

הדלת מצפה לאלכס היפה שתחבק אותי לשלום
ו.. היא נראתה נורא! זה לא אומר שהיא לא הייתה
יפה, כי אלכס יפה בכל מצב, אבל היא באמת
הייתה נראית זוועה. השיער שלה היה חלק ומפוזר
מהרגיל, עיניה היו חצי עצומות וקצת איפור שחור
נמרח מסביבן, היא הייתה חיוורת לגמרי ונשמה
נשימות קצת מהירות וכבדות.
"היי בן" היא לקחה נשימה "מה קורה?" היא
אמרה ונשענה על הדלת בסטייל, כאילו היא
ניסתה להתחיל איתי.
"בסדר, אלכס מה קרה?" אמרתי בדאגה. הכנסתי
אותה פנימה סגרתי את הדלת.
היא הורידה את נעליה והניחה את התיק שלה
בכניסה והמשיכה ללכת עד לספה, והתיישבה
עלייה במאיין נפילה מהירה וילדותית.
"אלכס אני רוצה להבין מה היה במסיבה הזאת
שאת כל כך... ככה" אמרתי בטון רציני ביותר, אבל
היא לא כל כך הבינה את זה שהייתי רציני. היא

נשכבה עם הפנים על הכרית וצחקה קצת.

"אלכס?"

אלכס מלמלה משהו אל תוך הכרית שהיה נשמע

כמו "לא יכולה"

"מה זה לא יכולה?!"

היא הרימה את ראשה כשבין הגבות היה לה קמט
ועיניה היו כמעט עצומות ואני התיישבתי על הספה
ליד.

"אמרתי אלכוהול. והאמת שאני באמת לא יכולה."
היא צחקה עוד פעם. וזה היה צחוק שנשמע באמת
כאילו היא שתתה המון.

"אלכס שתית אלכוהול? כמה? מאיפה הבאת את
המסיבה הזאת?" שאלתי ואלכס לא ענתה. היא
קמה ולקחה את השמיכה שהייתה מונחת על
הספה שאני ישבתי בה. היא לקחה את ידי
ו"גררה" אותי (כמובן שהיא הייתה כל כך חלשה
ברגע הזה שזה הרגיש כאילו היא מלטפת אותי
ואני הלכתי אחריה) אל הספה שהיא ישבה בה,

שכבה ושמה את ראשה על רגלי כשהיא מכורבלת
בשמיכה ואני יושב עם היד על ראשה. אלכס
פתחה את העיניים והסתכלה עליי מלמטה "בן,
כואב לי הראש כמו לא יודעת מה. אני יכולה
לשמור לך את ההסברים לעוד מעט?" היא אמרה
ועיניה נעצמו, אני לא הגבתי. "ורק שתדע שלא
עשיתי כלום, תפסיק לדאוג" היא אמרה כשעיניה
עצומות. נשמתי קצת לרווחה ונתתי לה ולעצמי
לנוח קצת מדיבורים.

עברו שתי דקות ואני עדיין בהיתי בה. אף פעם לא
הסתכלתי כל כך הרבה זמן על פניה. פתאום
שמתי לב שכל הפרצוף שלה מוצף בפרטים שונים
שאם מחברים אותם ביחד, הם אלה שיוצרים את
המראה היפה שלה, החל מריסיה הארוכים ועד
הצורה של שתפיה. עם כל הפרטים הקטנים שבה,
אני לא חושב שמישהו אי פעם יצליח לצייר אותה
בשלמותה. ואז חזרתי לחשוב על המציאות. היא
עדיין התנשפה. ליטפתי את שיערה כדי לנסות

להרגיע ולאט לאט זה עבד והנשימות שלה היו
פחות כבדות.

"את רוצה ללכת לישון או לספר לי מה קרה?"
שאלתי בקול שקט.

היא לא ענתה. היא שקעה בשינה עמוקה ויפה ואני
נאלצתי לנסות להירדם כשהיא השמיכה שלי אז
עצמתי את עיני וניסיתי להירגע עד שאצליח
להירדם.

לא הצלחתי להירדם. פקחתי את עיני והיא עדיין
ישנה. השעה בשעון הייתה 1:45 ואני רק חשבתי
על איך אני אוכל לקום בלי להעיר אותה ולעבור
לספה השנייה. השחלתי כרית מתחת לראשה,
וקמתי בצעדים קטנים לעבר הספה.

"לאן אתה הולך?" היא שאלה מתוך שינה ופקחה
את עיניה. כל האורות מלבד מנורת השולחן
במטבח היו כבויים והיה לי קשה לראות אותה.
"אני עובר לספה הזאת, תחזרי לישון" לחשתי
אליה בזמן שאני מסדר את השמיכה לאורך. "בוא

נעלה למעלה" היא אמרה בפתאומיות אחרי

כעשרים שניות של שקט מוחלט.

"מה?"

"נלך לישון במיטה שלך, היא מספיק גדולה בשביל

שנינו."

אלכס קמה והלכה לחדר השירותים כדי לשטוף את פניה. הדלקתי את האור ולקחתי את השמיכה שלה. כשהיא יצאה היא נראתה הרבה יותר טוב משנראתה קודם. הצבע כמעט חזר לפניה. עלינו למעלה במדרגות כשהיא הולכת לפניי עם השמלה הקצרה שלה שמראה לי שהיא יותר מחוטבת ממה שחשבתי שהיא. הגענו לחדר והוא היה חשוך לגמרי, אלכס התנגדה שאני אדליק את האור אז הלכנו אל המיטה שלי כשהיא נאחזת בי כדי שאכוון אותה. כמעט ולא ראינו כלום מלבד מה שהואר מהאור הקטן שהגיע ממנורות הרחוב שמבעד לחלון. הדלקתי את האור במנורת השולחן והבאתי לה כרית, סידרתי את השמיכה ונשכבנו

אחד ליד השני.

"תודה" היא אמרה עדיין באותו קול סקסי שלא

הצלחתי להבין עם זה האלכוהול, העייפות או

שהיא עושה את זה בכוונה.

"האמת שאני כבר לא ממש עייפה" היא פתאום

אמרה והתקרבה אליי כדי לקבל עוד קצת שמיכה.

הפנים שלנו היו ממש קרובות, אני חושב שמרחק

של איזה 5 סנטימטרים הבדילו בינינו, והרגל

שלה הייתה מונחת על שלי כששנינו מכוסים

מתחת לשמיכה הנעימה. ניסיתי שלא להתלהב

ובמיוחד לא להראות התלהבות, הרי היינו רק

ידידים ואני הייתי רק נחמד אליה.

"את הולכת לישון?" שאלתי כדי להשכיח לעצמי

שזה היה הרגע הכי קרוב שהיה לי עם מישהי

שאני אוהב אי פעם.

"לא יודעת.. ואתה?"

"לא יודע"

"וואו חם פה" היא אמרה למרות שלא הבנתי איך

חם לה עם הלבוש המינימלי הזה.
"אז תורידו את השמיכה" אמרתי וחשבתי שזה
נשמע דבילי.
"אבל היא נעימה" היא אמרה וכרבלה אותה שוב
פעם סביבה כששתי ידיה נפגשות עם שלי.
"אז או שאני אדליק מזגן או שאת תורידו את
השמלה" אמרתי וצחקתי. היא לא צחקה. זאת
הייתה יציאה ממש גרועה, אפילו יותר מהקודמת.
"אני אבחר באופציה השנייה.. אבל אין לי כוח"
היא אמרה בקול איטי ושקט. לא הבנתי כל כך מה
הכוונה אז לא אמרתי כלום כדי למנוע עוד יציאות
גרועות. התלבטתי אם להגיד לה שאני מצטער אם
זה היה לא במקום או שהיא תשכח מזה, אז פשוט
לא הגבתי. היא סובבה את הראש שלי עם היד
כלפיי התקרה וקירבה את הפה שלה אל האוזן
שלי.
"תעזור לי" היא לחשה והרגשתי את שפתיה
מלטפות את העור שלי ואת הרוח של קולה

מדגדגת לי את האוזן.

"במה? בלהוריד את השמלה?" צחקתי.

"כן".

"את יודעת שלא הייתי רציני" אמרתי.

"אבל אני כן" היא לחשה את זה בקול הכי סקסי

שקיים, אני לא יודע אם היא באמת דיברה ככה או

שהתחרמנתי ממה שאמרה והתחלתי לדמיין את

הקול שלה כזה.

התיישבתי והורדתי ממני את השמיכה. 'אני לא

מאמין שהיא באמת אמרה את זה' חשבתי.

"אלכס אהה.. אני יודע שמה שאנחנו עושים זה לא

בקטע מיני אבל, אבל בכל מקרה, את בטוחה שזה

בסדר מצדך עכשיו?" שאלתי אותה מרוב לחץ.

"מי אמר שלא? וברור שזה בסדר אם ביקשתי

טיפשון" היא אמרה וצחקקה עוד פעם.

"התבלבלתי לגמרי, אז זה כן בקטע מיני?" עוד

שאלה מטומטמת לאוסף.

"אוף תסתום כבר ותעשה את מה שאמרתי לך"

היא אמרה ברצינות, שמה לי אצבע על הפה ואז פתאום החלה לצחוק. לא הבנתי כל כך למה היא מתכוונת אבל נתתי לעצמי לזרום עם כל דבר שתבקש. עברו 10 שניות בערך מאז שהתחילה לצחוק והיא עדיין שקעה שוב פעם בצחוק איטי. לא ידעתי איך להגיב אז צחקקתי קצת והעברתי רגל אחת מעליה, כדי שאוכל להוריד לה את השמלה והתיישבתי מעליה. משהו היה מוזר באלכס, היא בחיים לא דיברה איתי ככה. זה היה רגע שמח ומבולבל בשבילי כי מצד אחד זה היה נראה כאילו אלכס אוהבת אותי בחזרה ונהניתי להיות איתה ככה ומצד שני משהו בה היה מאוד שונה. אפילו יותר שונה מההתנהגות המתלהבת שלה. 'אולי זה עוד צד מסתורי שאני מכיר אצלה עכשיו' חשבתי. היא עדיין צחקה. תפסתי את השמלה שלה בשתי הידיים והתחלתי לעלות אותה עד שראו לה כבר את התחתונים, ואז את החזייה. "זה בסדר או להוריד לגמרי?" אמרתי במבוכה.

אלכס הפסיקה לצחוק. היא תפסה את ידי
שהחזיקו את השמלה והרימה אותן בחוסר
סבלנות למעלה עד שהיא זרקה את השמלה
הצידה וחזרה לצחוק.
'וואו היא פשוט מושלמת' חשבתי כשאני רואה
מסתכל על גופה ועל פנייה שהיו די חשוכים.
"הלואי והייתי יכול לראות משהו" צחקתי לרגע
והיא פתאום הפסיקה לצחוק.
חזרתי לשכב והיא שוכבת לצדי עדיין מכורבלת.
"אתה יכול"
"מה?"

ואז אני רק שתקתי וזרמתי עם מה שהיא עשתה.
הלואי והייתי אמיץ מספיק בשביל להזיז את היד
אל החזה שלה, לפתוח לה את החזיה או לנשק
אותה, אבל בגלל חוסר הביטחון שלי לידה ובעיקר
בגלל העובדה שהיא מתנהגת ונראית כאילו היא
לא עצמה הרגשתי שאני צריך להציב לי גבול
כלשהו.

"אלכס התיישבה, הזיזה את השמיכה ממני
והעבירה את הרגל שלה מעל הגוף שלי בדיוק כמו
שאני עשיתי רק בצורה סקסית יותר. היא נשכבה
עליי בפיסוק שהייתה בו והתקרבה קרוב מאוד אל
הפנים שלי. הרגשתי את האף שלה מתחכך בשלי
ואז פתאום שקעה באותו צחוק שיכור שהייתה בו
קודם.

צחקתי גם אני "מה קרה?" שאלתי בחיוך רחב.
"זה פשוט מצחיק אותי" היא אמרה תוך כדי צחוק.
היא הפסיקה לצחוק והתקרבה יותר. "שאני פה
עם חזייה ותחתונים שוכבת מעלייך ואתה אפילו
לא מנשק אותי" היא לחשה אל תוך הפה שלי
כשיכולתי להרגיש את שפתיה זזות ואת נשימותיה
על שפתי הרטובות. ואז היא נתנה לי נשיקה רכה
ויבשה והתרחקה קצת מפני. אני לא רוצה
להישמע מתלהב אבל זאת הייתה הנשיקה
הראשונה שלי עם אלכס! "עכשיו תוריד את
החולצה שלך כבר" היא אמרה וצחקה עוד קצת.

משכתי את החולצה שלי כלפי מעלה והיא עזרה לי
להוריד אותה. אפילו שידעתי שלא באמת נעשה
משהו רציני, הורדתי את החולצה כמו שהיא
אמרה. היא העבירה את היד המלטפת שלה
מהחזה עד לבטן שלי "וואו, מישהו פה הולך לחדר
כושר" היא אמרה. האמת שאף פעם לא הייתי מנוי
לחדר כושר כלשהו אבל בגלל שאני רזה ובגלל
שהתאמנתי קצת בבית נהיו לי קוביות קטנות
ומבנה גוף קצת שרירי שהיה ניתן להבחין בו רק
כשהייתי בלי חולצה. באותו הרגע הרגשתי כמו
החייל של המפקדת אלכס שאומרת לי מה לעשות,
ואהבתי את זה. היא ירדה ממני בחזרה ואני
חיבקתי אותה והרגשתי בזרוע את החזה שלה.
"סופסוף אתה עושה משהו" היא אמרה ואז היא
התקרבה ולחשה שוב פעם לתוך הפה שלי, רק
שהפעם השפתיים שלנו נגעו אחת בשנייה "אז מה
אנחנו עושים עכשיו?"
"מה שאת רוצה.." אמרתי כי פחדתי להציע משהו

מופרך. ברור שהייתי מת שנעשה משהו אפילו
יותר רחוק ממה שעשינו, אבל העדפתי שהמפקדת
תוביל את העניינים.

"אני רוצה את מה שאתה רוצה"
"אז... אני רוצה שנתנשק" זרקתי ולא רציתי ללכת
רחוק מדי. 'או שנשכב אם את מעדיפה כי לי אין
בעיה' חשבתי והצחקתי את עצמי קצת באותו
הרגע.

"אם אתה רוצה אז בסדר..."

"בסדר מה?"

"בסדר תנשק אותי כבר יא מטומטם" היא אמרה
וחזרה לצחוק המשונה שהתחלתי לאהוב. העלתי
את גופי עם הידיים ונשענתי על האגן שלי
והתקרבת אליה. כשהפנים שלי היו במרחק של
כעשרים סנטימטרים מהפנים שלה היא פתאום
משכה אותי מהכתף אליה עד שהאפים שלנו
נפגשו. ואז היא דחפה אותי לחלק השני של
המיטה וחזרתי לשכב לידה. היא עלתה עליי עוד

פעם והפעם בצורה אגרסיבית יותר והחלטתי שזהו, עכשיו אני חייב לעשות משהו. זרמתי עם האגרסיביות שלה, ודחפתי אותה בחזרה לצורה שבה הייתה קודם, החזקתי את הכתף שלה כדי שלא תוכל לקום, קירבתי במהירות את פניה לפני, עצמתי את העיניים ונישקתי אותה נשיקה אגרסיבית.

זאת לא הייתה נשיקה יבשה ורכה כמו שהייתה לנו רגע לפני, היא אפילו דחפה את הלשון שלה לפה שלי עד שהלשונות שלנו נפגשו. זה הרגיש כאילו אכלנו אחד את השני ואחרי איזה עשר שניות קמתי והרגשתי טעם משונה בפה שלי. זאת הייתה הנשיקה הראשונה שלי, ושיערת ששכחתי אמורים להרגיש כשמתנשקים. פתחתי את העיניים וחייכתי. "הינה, לזה חיכיתי" היא אמרה וצחקקה.

חזרתי לשכב לצידה והשחלתי את ידה בתוך היד שלי ואז חשבתי על זה שבתור נשיקה אמתית

וראשונה, לא יכולתי לבקש טוב יותר. זה כל מה
שחיכיתי לו מהרגע שהכרנו והאמת שבכלל לא
דמיינתי את זה ככה. תמיד חשבתי על זה
שהנשיקה הראשונה שלי ושל אלכס תהיה איטית
ועדינה בחוף ים בשקיעה או משהו ואפילו חשבתי
על זה שלשפתיה יהיה טעם מתוק כמו דובדבן. אז
לא, הנשיקה שלנו הייתה סוערת ולא איטית (אפילו
שהיא לא הייתה קצרה) והטעם של שפתיה יותר
הזכיר לי... אלוהים! 'כן! זה היה הטעם הלא
מוגדר!' חשבתי כחצי דקה אחרי שסיימנו להתנשק
ועליתי על הטעם.

"אלכס?"

"כן?"

"כמה שתית?"

"רק טיפה"

"מה? אלכס מה זה טיפה?"

"נו לא זוכרת, למה זה כל כך משנה לך שאני

שותה?"

"זאת הפעם הראשונה שאת..? אלכס אני באמת
לא..." ואז היא סתמה את הפה שלי בדרך שלה –
נתנה לי עוד נשיקה רכה וארוכה ואני שתקתי.
"ככה אני אוהבת אותך" היא אמרה.
"תעני לי על השאלה הקודמת ו.. רגע, את אוהבת
אותי?"
"אולי ואולי" היא אמרה והרגשתי צורך ענקי לנשק
אותה עוד פעם אבל וכבר התבלבלתי לגמרי ממה
שקרה.
"אלכס את מאוד מוזרה היום.."
"גם אתה.." היא אמרה.
"לא אמרתי שזה דבר רע" עניתי.
"לא אמרתי שזה דבר טוב" היא השיבה.
"ממתי את כל כך מגעילה?" שאלתי בחצי צחוק
חצי רצינות.
"ממתי שאתה לא מבין היום כלום. תפסיק
להתבכיין ותחזור להיות הענק הירוק שלי"
"מה?" שאלתי והתיישבתי. נזכרתי בערב ל"ג

בעומר.

"לא שמעת?"

"תחזרי על זה שוב.."

"אני מגעילה אלייך רק בגלל שאתה מעצבן ולא
מבין כלום היום, לא אמרתי שלהיות מגעילה אלייך
זה דבר רע, אבל אם תחזור להיות גבר אז..."
"לא" קטעתי אותה. "תחזרי על החלק השני"
"הענק הירוק שלי?" היא אמרה בשאלה.

"מאיפה את יודעת מה זה?"

"מאותו היום בל"ג בעומר שהיינו בשירותים" היא
אמרה באדישות תוך כדי שכיבה.

"את לא היית איתי..."

"אני כן, אתה לא זוכר? זה היום שבו נהיינו חברים
ואז גם התנשקנו כמה דקות בשירותים וקראת לי
בטי רוס או משהו כזה.. החברה של הענק הירוק"
היא חייכה כשהמבט שלה היה ממוקד על התקרה
החשוכה.

הדבר היחיד שעלה לי בראש זה 'על מה את
מדברת לעזאזל?!'. או שאני הייתי עם אלכס
באותו רגע והשתגעתי לגמרי או שאלכס השתגעה
לגמרי.

"את אומרת לי שאת חושבת שאני הייתי
בשירותים אז וקראת לי הענק הירוק בגלל
העיניים..". "הירוקות והיפות שלך" היא השלימה
אותי, התיישבה מולי וליטפה אותי בעורף. אני
הייתי בשוק לגמרי. לא הבנתי מאיפה היא הביאה
את זה ושבתי שאם אני אגיד לה שזה לא הייתי
אני או שאני אצא מטורף לגמרי או שהיא תשתגע.
אז כן, פשוט זרמתי עם אלכס. כנראה
שההתלהבות והאהבה שלי אליה הייתה מוגזמת
מדי.

"אם לא היית קוראת לי הענק הירוק, איך היית
קוראת לי?" ניסיתי להבין מאלכס מי הוא הענק
הירוק והמסתורי הזה שאלכס לא סיפרה לי עליו
אף פעם.

"הייתי קוראת לך אהוב שלי"

"את בכלל יודעת מה השם האמתי שלי?"

"ברור טיפשון"

"תוכיחי"

"ומה אם לא בא לי?" היא אמרה קצת בהיסוס.

"אז אני לא מאמין לך..." (ניסיתי לזרום עם צורת הדיבור הסקסית שלה אבל זה פשוט לא עבד לי).

"ומה אם אני לא זוכרת"

"מה הכוונה?"

"שאני לא זוכרת איך קוראים לך ו.. ועוד דברים

שאני לא זוכרת"

"מה?" אמרתי בבהלה ולבשתי את החולצה.

"אהה הבנתי אותך. וזה לא מצחיק"

"מה מצחיק?"

"נו אלכס. הבנתי את הבדיחה, את יכולה להפסיק

לעבוד עליי!" אמרתי בציניות ועצבנות מוחלטת

כשחשבתי שכל מה שקרה באותו ערב היה חלק

מתעלול מטופש שלה או ההשפעה של המשקה

המקולל הזה.

"מה?" היא שאלה והופתעתי מזה שהיא באמת

נראתה מופתעת.

ואז הבנתי שאלכס לא שיקרה לי ואני עכשיו סתם

יצאתי מפגר כשהיא בכלל לא הבינה מה אני רוצה

ממנה. הרגשתי נורא. אלכס חזרה לשכב על

המיטה, מגולגלת בשמיכה הנעימה כאילו היא

שמלת סטרפלס.

"את עובדת עליי עם כל הקטע הזה של הנשיקות

והזיכרון? הענק הירוק? האלכוהול? המסיבה

הזאת?"

"לא, למה שאני אעבוד עלייך?" היא אמרה ובאמת

אבדה בי כל התקווה שאולי כל זה לא היה אמיתי

והכל יחזור להיות רגיל כקדמותו.

"טוב תקשיבי, אני לא הענק הירוק שלך. את

זוכרת מי אני?"

"אני לא בטוחה מי אתה אבל אני רק יודעת שהיה

לי חבר ואם התקשרתי אלייך כנראה שזה אתה"

היא אמרה. התייבשתי לידה ולקחתי לעצמי חצי דקה כדי לספוג את מה שקרה. לא הבנתי מה עבר עלייה.

"אל תדאגי אלכס, אנחנו עוד רגע נבין מה קרה" אמרתי בקול אופטימי וחייכתי, אפילו שממש לא הייתי אופטימי.

"תגידי לי כל מה שאת יודעת על עצמך." אמרתי לאלכס והיא שתקה ונראתה מהוססת.

"אין לי מה להתבייש או משהו. פשוט תגידי!" אמרתי והתעצבנתי עלייה קצת. "טוב.." היא אמרה בטון שאלתי.

"תתחילי בדברים בסיסיים, מתי נולדת, מי ההורים שלך, איך את נראית.."

"אני אלכס קופר, נולדתי ב-28/5/2000 למריה וגיא קופר. אין לי אחים. יש לי עיניים בצבע חום-ירוק, שיער חום בהיר, צבע עור בהיר" היא אמרה תוך כדי בהייה בתקרה החשוכה שהייתה מול פניה.

"עד כאן הכל מעולה" אמרתי ומשכתי את אלכס
בעדינות למעלה התיישבתי בדיוק מולה עוד פעם,
כשהעיניים שלנו היו באותו גובה. שמתי את
הידיים שלי על הכתפיים שלה וניסיתי להסתכל לה
עמוק בעיניים, אפילו שפעמים אחדות חזיית
התחרה שלה בלבלה אותי.
"את מזהה אותי?" שאלתי בקול ברור.
"אתה חבר שלי, לא?" היא ענתה אחרי שחשבה
לרגע.
במקום לצעוק עלייה שהיא חייבת לחזור לעצמה
לקחתי עוד נשימה עמוקה.
"אלכס אני לא חבר שלך ולא שום ענק ירוק מפגר.
אני בן רדפילד, זוכרת?" אמרתי והעליתי מאין
חיוך מזויף על פניי.
היא שתקה והסתכלה עליי במבט של 'אני לא
מבינה כלום, מה אתה רוצה לי מהחיים'
"פשוט תגידי זוכרת או לא, זה לא כל כך קשה"
אמרתי ורק העיניים שלה זזו במהירות ובחנו אותי

כדי לנסות להיזכר מי אני.
נשברתי. "תעני לי כבר!" צעקתי עליה מרוב לחץ.
"אני לא יודעת!" היא אמרה בצעקה שהשאירה
מאחוריה דממה .
"אלכס את חייבת לזכור!"
"אני יודעת שאני מכירה אותך ואני לא בטוחה
בשום דבר עכשיו" היא ענתה ואז ראיתי דמעה
זולגת מעיניה. חיבקתי אותה חזק למשך כמה
שניות והרגעתי אותה. הייתי ממש אובד עצות
ושמתי לב שאפילו עיניי החלו להיות רטובות
מהרגיל. באותו הרגע הבנתי למה אלכס התכוונה
ביום קודם כשהיא אמרה 'דמעות לא רצוניות'. זאת
התחושה הכי נוראית בעולם – שאתה חושב
שאתה חזק ויכול להיות קר רוח גם במצבים
הקשים אבל הגוף שלך לא יכול להכיל את כל מה
שמצטבר בתוכך אז הוא מוציא את זה עם דמעות
שאתה לא יכולה לשלוט בהן. ניגבתי את הדמעות
שלי והבאתי לה טישו. לקחתי נשימה עמוקה כדי

שאוכל לחשוב בהגיון בתוך הגל הזה של חוסר
ההיגיון. חשבתי שאני צריך ללכת על הדברים
הבסיסיים כדי להבין מה קרה לה ולנסות לאבחן
את זה, כמו שלמדתי בקורס רפואה לנוער
שלקחתי בשנה שעברה.
"באיזה שנה אנחנו?"
"2015" היא ענתה ואני חייכתי.
"ויום?" שאלתי והיא לא הגיבה.
"זה בסדר, אני אעזור לך"
לקחתי מהר את היומן שלי מהשולחן ופתחתי את
התאריך של אותו היום, ה-21/6/2015.
"תקראי בבקשה את התאריך שכתוב פה.."
"העשרים ושניים לשישי, אלפיים וחמש עשרה"
"ואיזה יום היום?"
"היום יום שישי" היא קראה.
"יופי, אז אנחנו כבר במצב יותר טוב"
"בת כמה את?"
"15"

"את רואה? אין לך מה לדאוג. הכל יחזור אלייך
עוד כמה דקות" אמרתי אפילו שאני ממש דאגתי
והמשכתי לשאול אותה שאלות בגישת ה'דוקטור
הנחמד'.

"את מוכנה לספר לי עוד דברים שאת יודעת על
עצמך?"

היא שתקה והחזירה לי את המבט המבולבל
שהיה לה לפני שהחלה לבכות.

"למשל.. מה הצבע האהוב עלייך?"

"כחול כהה"

"למה?"

"אני לא יודעת. אני פשוט יודעת שאני אוהבת כחול"

כהה." היא ענתה בקול נורא מהוסס והאמת

ששמחתי ששמעתי את התשובה הזאת מאלכס,

כי זה הוכיח לי שזאת עדיין אותה אלכס קופר

שאמרה לי פעם שהיא לא יודעת למה היא אוהבת

את הצבע הזה, היא פשוט אוהבת אותו.

"יופי" אמרתי וסימנתי לה יד לכיף, ולקחו לה כמה

שניות להבין מה אני עושה ולתת לי כיף.

"אממ... והמאכל האהוב עלייך?"

"סושי?"

"נכון. איך קוראים לילד שהוא הענק הירוק?"

"אממ... בן?"

"מה?"

"קוראים לך בן"

"איך את זוכרת את זה?! אמרתי כשהרגשתי

קצת הקלה ובלבול.

"אני חושבת שאמרת את זה לפני כמה דקות. אה

רגע, גם אמרת שאתה לא הענק הירוק שלי. לא

משנה" היא ענתה וכל התקווה שלי צנחה למטה

והדבר היחיד שעודד אותי הוא שהזיכרון שלה

עדיין פעל. טוב, לפחות חלק.

"טוב.. מה הצבע של החולצה שלי?"

"כחול כהה" היא אמרה והעלתה חיוך קטן, כנראה

כי היא אהבה את הצבע.

"כמה זה למשל... 5 ועוד 9?"

"ארבע עשרה" היא ענתה אחרי כחמש שניות.
"אני מעלה את הרמה, כמה זה שורש של 120
כפול 120?"
אלכס התחילה לחשב את זה עם הקמט במצחה.
"אלכס, שורש של 120 בריבוע" אמרתי.
"אהה אופס, זה 120" היא אמרה ועבירה גיחוך.
"טוב אז בעיה במתמטיקה אין לך, בעיה בזיכרון
צבעים אין לך, בעיה בדיבור וקריאה אין.. אני חייב
למצוא את החוקיות פה" מלמלתי לעצמי.
"יש לי טעם של מאוד חזק של אלוהול בפה" היא
לפתע אמרה.
"מה?" שאלתי. לא הבנתי מאיפה היא יודעת את
זה.
"תרגיש" היא התקרבה אליי ונישקה אותי עוד
נשיקה מהירה כשיכולתי להרגיש את הלשון שלה.
"כל הפה שלי מלא בטעם של אלוהול וזה מוזר כי
לא שתיתי הרבה" היא אמרה בבהלה.
ניסיתי להתעלם מהעובדה שהיא כרגע נישקה

אותי עוד פעם והתחלתי לחשוב על העניין כרציני.
"אני לא בטוח, אבל אני מניח שמהפעמים האחדות
ששתיתי זיפ יין או בירה עם אבא שלי יש לזה
באמת טעם של אלוהול" אמרתי ופחדתי שאולי
קרה לה משהו.
"רגע, את מודעת לזה שאת לא זוכרת דברים
אלכס?"
"כן."
"את זוכרת מה את לא זוכרת?"
"אם תאמר לי דברים כנראה שאני אדע להגיד לך
אם אני זוכרת אותם או לא"
"אבל בקיצור, את מודעת לזה שאת לא זוכרת"
אמרתי והוספתי את זה לרשימת הסימפטומים
שהייתה בראשי.
"כן" היא אמרה.
"בסדר תנוחי בינתיים אלכס ואני אחפש פתרון"
אמרתי. אלכס נשכבה והתכרבלה בשמיכה ואני
בינתיים הדלקתי את הלפטופ שלי. פתחתי את

האינטרנט וכתבתי "מחלות שכחה אצל נוער"
מצאתי מלא מידע על מחלות שכחה שכבר שמעתי
עליהן כמו אלצהיימר ודמנציה אבל לכל זה לא היה
בכלל קשר לנוער. אז כתבתי "מחלות שכחה עקב
אלכוהול" והיו כמה מחלות של אובדן הזיכרון של
תקופת החיים שלפני הופעת האמנזיה אבל הקטע
הוא שאלכס זוכרת חלק, ושהיא לא
אלכוהוליסטית.

הרצתי בראשי את הסימפטומים של אלכס: בלבול,
שכחה חלקית של אירועים מהעבר, כאבי ראש..
ולא הצלחתי לחשוב על שום דבר שיתאים לזה.
סגרתי את מסך המחשב והסעתי את עצמי בכיסא
עם הגלגלים אל המיטה.

"אלכס, את יכולה לתאר לי מה את מרגישה
עכשיו?" ביקשתי והחזקתי את ידה כדי שלא
תיבהל. "קצת סחרחורת" היא אמרה ואני
התיישבתי על המיטה. "יש לי קצת כאב ראש,
אממ.." היא לקחה רגע לחשוב "אני חושבת שאולי

גם בחילה.. " היא אמרה. "טוב עד עכשיו יש לך
קצת סחרחורות, כאב ראש ובחילה. את לא
מרגישה עוד משהו?" אמרתי וניסיתי להישמע כמו
הדוקטור שלה.
"אני צמאה" היא אמרה פתאום ומשום מה זה גרם
לי להגיב בגיחוך. "בואי למטה" אמרתי ואלכס
קמה ובאה לצאת מהחדר.
"אולי כדאי שתלבשי את זה" אמרתי והבאתי לה
את השמלה למרות שנהניתי לראות אותה כאילו
היא דוגמנית של "ויקטוריה סיקרט" או משהו כזה.
היא לבשה את השמלה ואז יצאה מהחדר ואני
אחריה. הדלקתי את האורות כדי שהיא תוכל
לראות ושמתי את ידי על ידה שהחזיקה במעקה
המדרגות. אלכס עצרה והסתובבה אליי "מה?"
היא אמרה בחוסר סבלנות.
"כלום-כלום, תמשיכי" הורדתי את היד והיא
המשיכה לרדת במדרגות והגענו למטה. הוצאתי
כוס מהארון, מילאתי אותה במים ממכשיר המים

והבאתי לאלכס. אלכס סיימה לשתות את המים
במהירות ומילתה לעצמה עוד כוס שגם אותה
שתתה במהירות. "וואו הייתי ממש צמאה" היא
נאנחה ואמרה.
"את רוצה משהו לאכול?" שאלתי בנימוס למקרה
שהיא רעבה כמו שהייתה צמאה.
"אני לא ממש רעבה אבל חטיפים זה תמיד נהדר"
היא אמרה וחייכה אליי.
הלכתי אל הארון שבו היו חטיפים ופתחתי אותו
ולפתע הרגשתי את הידיים של אלכס נוגעות
בכתפיים שלי. אלכס ליטפה את כתפי והתקרבה
אליי ככה שלבסוף היא חיבקה אותי מאחורה
והייתה ממש צמודה אליי. אני כמובן לא הגבתי
והעיניים שלי הפסיקו לחפש אחר חטיפים והתחילו
לחשוב על אלכס. היא עלתה על קצות האצבעות
ונתנה לי נשיקה בלחי. אני (שהייתי אמור
להסתובב אליה ולנשק אותה ולא עשיתי את זה)
הוצאתי חטיף צ'יפס והסתובבתי אליה.

"אתה חמוד" ועלתה על קצות האצבעות ונתנה לי
נשיקה בצד השני. ליטפתי את זרועה מטה עד
שהגעתי לכף ידה ואחזתי בה ואז הרגשתי שהיד
שלה הייתה ממש קפואה.
"וואו אלכס את קרה" אמרתי ועטפתי את ידה עם
ידי כדי שתתחמם.
"זה כי אני מתה" היא ענתה.
"מה?" אמרה קצת מוטרד ממצבה של אלכס. היא
לא ענתה וצחקה עוד פעם.
"סתם לא, אני לא באמת מתה" היא אמרה תוך
כדי צחוק ואני לא ממש צחקתי.
"הינה תרגיש" היא אמרה ושמה את ידי על החזה
שלה ויכולתי להרגיש גם את פעימות הלב שלה
וגם את החזה שלה. הורדתי את היד למטה.
"אלכס כמה באמת שתית?" שאלתי.
"האמת שלא כל כך הרבה, משהו כמו בקבוק
בירה אחד וכמה שוטים של איזה משקה אלקוהולי
כלשהו, אבל אני לא ממש רגילה לאלכוהול אז אולי

בגלל זה אני מטומטמת" היא אמרה וחייכה סתם.
אני לא כל כך הבנתי בכמויות או בכל דבר אחר
שקשור לאלכוהול אבל ידעתי שזאת לא כמות
שיכולה לסכן חיים אז הרגעתי את עצמי וחשבתי
על זה שזאת סתם שכרות שתעבור.
"או שזה בגלל שעכשיו לילה ואני תמיד יותר
מטומטמת בלילה" היא אמרה וצחקה ואני
הסתכלתי עליה במבט של 'מה?'.
"באמת קצת קר לי" היא אמרה וחזרה לאחוז ביד
שלי. אני הובלתי אותה אל הסלון, היא התיישבה
על הספה ואני הבאתי לה את הג'קט שלי שהיה
מונח על אחד הכיסאות במטבח. הכנתי לשנינו תה
חם והתיישבתי לידה כאילו היינו במסיבת תה
בריטית, רק שבמקום עוגיות אכלנו חטיפים.
כיביתי את האורות בסלון והדלקתי את אלה
שבמטבח כדי שהאור שלנו יהיה מעומעם ורומנטי.
"אלכס, אני יכול לשאול אותך משהו?" זרקתי. 'על
החיים ועל המוות' חשבתי. אני חייב להגיד לה את

זה מתישהו.

"ברור" היא אמרה ולקחה לגימה מהתה. נשמתי
נשימה עמוקה וגם אני לגמתי לגימה מהתה.
"מה?" היא שאלה ולרגע כל תחושת האומץ
שהייתה לי של 'אולי אני כבר אספר לה מה אני
מרגיש כלפיה' עזבה את גופי בשנייה.
"את-את אוהבת את התה?" 'אתה כל כך פחדן
עלוב' חשבתי.

"כן.." היא אמרה בטון קצת שאלתי וצחקקה
"למה?" לקח לי כמה שניות לחשוב על משהו.
"סתם, לא הייתי בטוח בכלל שאת אוהבת תה
ירוק.." אמרתי ולגמתי לגימה ארוכה מהתה היה לי
מה להגיד. אלכס הניחה את התה על שולחן
הסלון.

"וואו כל כך נעים לי" עם אמרה ונשענה עליי.
הנחתי גם אני את כוס התה על השולחן וחיבקתי
את אלכס מאחורה כשהיא כמעט ונשכבה.
"עכשיו יש לי שאלה רצינית אלכס ואני רוצה

שתעני עליה בכנות" אמרתי ואפילו שחשבתי עוד
פעם לומר לה, אמרתי משהו אחר: "את באמת אף
פעם אף פעם לא שתית לפני?"
"הפעם היחידה ששתיתי הייתה בארוחה אצל
חברים של ההורים שלי, וזה היה קצת שמפניה"
היא הראתה לי עם האצבעות משהו כמו חמישה
סנטימטרים והעלתה חיוך.
"האמת שגם אני לא" אמרתי לה בחיוך והיא עצמה
עיניים. הסתכלתי בשעון והשעה הייתה 2:21 ואני
מתתי לישון.
"הזכרת לי" היא אמרה ואז קמה ולקחה את התיק
שלה שהיה זרוק ליד דלת הכניסה. היא הוציאה
ממנו משהו והלכה לכיווני, כשהיא התקרבה לכיווני
שמתי לב שזה בקבוק בירה ירוק, והיא התיישבה
ליידי.
"מה זה?" שאלתי. "אלכס אני לא רוצה לשתות"
אמרתי תוך כדי צחוק מבוש.
"ראיתי בקבוק על אחד השולחנות אז לקחתי אותו"

והתכוונתי להביא לך ולבנים אבל הם הלכו, אז זה יהיה רק לי ולך" היא אמרה וחייכה. הסתכלתי על אלכס והיא פתחה את הבקבוק. "מה? זה לא יפה לבוא בידים ריקות. וחוץ מזה, לא בכל רגע בחיים יש הזדמנות לנסות משהו בפעם הראשונה." היא אמרה וחייכה אחרי שקלטה שאני מסתכל עלייה.

"לא גנבתי את זה ממישהו, זה היה שתייה חופשית" היא הגיבה למבט שלי אליה.

"לא.. זה לא זה" אמרתי לה.

"את פשוט מדהימה" הסתכלתי לה בעיניים וחייכתי ואולי גם קצת גמגמתי. עד הרגע ההוא, זה היה הדבר הכי קרוב שאמרתי לה למה שאני כבר כל כך הרבה זמן רוצה להגיד לה.

"טוב בכל מקרה, אתה חייב לנסות" לא עניתי והנעתי את הראש ימינה ושמאלה

"שלוק אחד" היא אמרה. לקחתי ממנה את הבקבוק, ולגמתי שלוק קטן ובלעתי אותו ואז כיווצתי את הפרצוף שלי.

"מי שותה את הדברים האלה?!" אמרתי ושנינו צחקנו. "זה נורא" אמרתי והיא לקחה ממני את הבקבוק ושתתה שלוק יותר גדול מהשלוק שלי "זה נהיה טעים בשלב מסוים" היא אמרה ונשענה על הכתף שלי ואז קירבה את פניה אל ראשי "זה טעם נרכש" היא לחשה לי באוזן ודי אהבתי את הצמרמורת הנעימה הייתה בגופי כשהנשימות שלה דגדגו לי את האוזן. עם כל הלחץ הבלתי פוסק ששררתי בו באותו רגע, אלכס באמת הצליחה להרגיע אותי קצת וגם אני הרגעתי את עצמי קצת כשחשבתי על זה שיכול להיות שכל מה שהיא נמצאת בו עכשיו זה רק איזה שהו סוג של הנגאובר.

"את חושבת שזה הנגאובר?" שאלתי אותה. "כנראה שזה כמו הנגאובר שקצת שונה מכל אחד אחר, כי אף פעם לא שמעתי על מישהו שאיבד חלק מהזיכרון שלו" היא אמרה ואני לרגע עוד פעם היססתי בזה שכל מה שקרה באותו רגע היה

אמיתי.

"הנגאובר מיוחד לילדה מיוחדת" אמרתי והיא צחקה. אלכס שתתה עוד שלוק ועוד שלוק עד שהבקבוק נגמר והיא הניחה אותו על השולחן. "אמא שלי תמיד אומרת לי שאם כואב לי הראש אני צריכה לשתות ואז יעבור לי הכאב, זה לא עבד הפעם" היא אמרה.

"מה עם הבחילה והסחרחורת?" שאלתי.
"אני מרגישה ממש-ממש קצת יותר טוב" היא ענתה ועצמה את עיניה בחיוך. אלכס פתאום קמה במהירות.

"לאן את הולכת?" שאלתי. היא לא ענתה ורצה לכיוון השירותים וסגרה את הדלת. "מה קרה?" צעקתי אליה. היא שוב פעם לא ענתה ואני התקרבתי אל דלת השירותים הסגורה "הכל בסדר?" שאלתי ואלכס שוב לא ענתה. "זה לא מצחיק אלכס" אמרתי והיא שוב לא ענתה. חיכיתי איזה עשר שניות ואמרתי "אלכס אם את לא תעני

לי אני אפתח את הדלת" התעצבנתי ואז אחרי כמה שניות שמעתי קול הקאה.
"אלכס את בסדר?" היא לא ענתה ואז שמעתי רעש הקאה נוסף שנמשך פחות זמן וצליל הורדת מים. ואז פתאום הדלת נפתחה במהירות והיא עמדה מולי בשתיקה. היא שטפה את הפנים שלה וחזרה לעמוד מולי.
"לא אני לא בסדר" היא אמרה. "אני מזיעה, מקיאה, כואב לי הראש, כואבת לי הבטן ואני בקושי יודעת מי אני, איך אני יכולה להיות בסדר?"
היא אמרה בקול מתבכיין ועצבני. היא נשענה על זכוכית המקלחת שבחדר השירותים והתיישבה על הרצפה. אני התיישבתי מולה. "אני די בטוח שלכולם הייתה או תהיה את הפעם הראשונה הזאת" אמרתי ומבטה עדיין היה מושפל ודמעות עדיין זלגו מעיניה. "את הפעם הראשונה הזאת שהם ניסו משהו חדש, ולא ידעו מה הוא עומד לעשות להם. וכולם בשלב מסוים עוברים בערך

את מה שאת עוברת עכשיו – אם זה קל יותר או קשה יותר" אמרתי. "ואני מבטיח לך שביום שאני אתחיל לשתות אני אראה הרבה יותר גרוע" יצאה מפיה גניחת צחוק כזאת אבל הדמעות שלה עדיין זלגו. "וכמו שאת אמרת קודם, לא בכל רגע בחיים יש הזדמנות לנסות משהו בפעם הראשונה" אמרתי וחייכתי אליה. קיוויתי שהיא תצליח למצוא את הצד החיובי בזה.

"אולי עדיף שתתרחק ממני" היא אמרה ואני התקרבותי וישבתי לידה עם הרגליים קצת מפוסקות "אויש נו, זה לא מדבק" אמרתי לה. "ואני מתכוון להישאר פה בשירותים עד מתי שתחליטי שאין לך כוח להישאר פה" אמרתי. אלכס ואני ישבנו בשתיקה אחד ליד השני כמה רגעים. "אה ואני מצטערת על הג'קט" היא אמרה וקיפלה את השרוולים אפילו שלא קרה לו כלום. ישבנו שם בערך עשר דקות, אני עצמתי את העיניים וניסיתי להפסיק לחשוב כדי להימנע

מחזרה על אותן מחשבות דואגות לגבי מצבה של
אלכס שלא באמת מועילות בכלום.
"אני יכולה להתקלח?" היא שאלה.
"פה?" פתחתי את העיניים ושאלתי.
"כן. זה בסדר אם אני אתקלח פה?" היא אמרה
בקול קצת צרוד כאילו כרגע התעוררה משינה.
"אממ כן, ברור" אמרתי. "טוב פה יש סבון ומים
חמים זה ימינה. אם יש עוד משהו שאת צריכה
תגידי לי אני אהיה פה בקומה" אמרתי, חייכתי
וסגרתי אחריי את הדלת. אני הלכתי לסלון ואכלתי
את חצי החטיף שהיה בשקית ממקודם.
"אתה יכול לבוא רגע?" אלכס אמרה לי ואני
התקרבתי אל דלת השירותים. "רגע, להיכנס?"
שאלתי בחוסר בטחון מוחלט. "כן תיכנס, אני לא
עירומה" היא אמרה. פתחתי את הדלת ונעמדתי
מולה. היא עמדה בתוך המקלחת עם תחתונים
ובלי חזייה, וכיסתה את החזה שלה עם הידיים.
"זה נראה רע?" היא שאלה והעברתי את המבט

מחלקה מהחזה שלה אל השריטות שהיו לה
כחמישה קוים שהתחילו בצד הימיני של העורף,
המשיכו אל הצוואר שלה ומטה אל החזה ומשם
היד שלה כבר הסתירה.
"וואו. מה זה? איך זה קרה?" שאלתי.
"אני לא יודעת, בגלל זה שאלתי אותך" היא אמרה
וקולה לא נשמע מפוחד מדי.
"זה את עשית לעצמך אולי?"
"לא נראה לי"
"מישהו אחר עשה את זה בטעות?"
למה שמישהו יעשה דבר כזה? היא שאלה
"אני לא יודע" עניתי.
היא נשענה על הקיר שראשה מורם קצת והיא
נראתה ממש מסכנה, ואז חשבתי על משהו. "טוב
תקשיבי. אני ממליץ לך קודם להתקלח ואחר כך
לראות מה המצב" אמרתי
"אני בטח בן אדם נורא" היא פתאום אמרה.
"מה?" שאלתי עוד פעם כדי להיות בטוח

ששמעתי נכון.

"אם זה מה שעושים לי, כנראה שזה מה שמגיע
לי"

"אלכס את ממש לא בן אדם נורא, להיפך, את
מדהימה" אמרתי לה והיא חייכה קצת.
"אני באמת לא זוכרת, אבל אולי אתה פשוט לא
מכיר אותי" היא הסתכלה עליי במבט מסכן.
"טוב, אז תביא לי מגבת או משהו" היא אמרה ואני
יצאתי והיא סגרה את הדלת ושמעתי את המים
זורמים. אני עליתי במדרגות ואמרתי בראשי כמה
פעמים את המשפט "אנחנו רק ידידים". אני
חשבתי על זה שאני צריך להוריד הילוך מאלכס
לפני שנעשה עוד דברים שהיא ואולי גם אני
נתחרט עליהם. הגעתי לחדר של ההורים שלי
ולאחר חיפוש של כשתי דקות בארון שלה
מצאתי מגבת ממש רכה ונעימה, סגרתי את הארון
שלה ויצאתי מהחדר. ואז שמעתי בום ולא שמעתי
מים יותר. "אלכס?" צעקתי חזק. היא לא ענתה.

ירדתי ממש במהירות במדרגות "אלכס!!" צעקתי
ודלת השירותים הייתה סגורה. "אלכס אם לא
תעני אני איאלץ לפתוח!" אמרתי והיא לא ענתה.
'אולי היא נפלה מהסחרחורת שהייתה לה קודם'.
"אני סופר עד עשר ופותח" אמרתי וספרתי בלב.
'1, 2, 3...' וניסיתי על הדרך גם להרגיע את עצמי
וכשהגיע עשר פתחתי את הדלת. אלכס שכבה על
הרצפה עם חזייה ותחתונים, ראשה נשען על הקיר
וידה הייתה מעליו. "לא לא לא..." אמרתי בלחץ.
"אני כל כך מטומטם! היה אסור לי לא להשגיח
עליה!" אמרתי והתכופפתי אליה. "אלכס את
שומעת אותי?!" צעקתי והיא לא ענתה. לא ידעתי
מה לעשות. 'בלי פאניקה' חשבתי בראש. "מה
עושים?" אמרתי לעצמי וניסיתי לחשוב בהיגיון.
קודם כל קירבתי את האוזן שלי אל הפה שלה
והרגשתי את הנשימות שלה. הרגשתי כל כך
הרבה הקלה אבל עדיין שררתי באווירת לחץ. 'מה
עושים עכשיו?' חשבתי בראשי. לקחתי נשימה

עמוקה ועצמתי עיניים כדי להיזכר בקורס הרפואה
שעשיתי בשנה שעברה. "טוב, אם היא בהכרה אני
חושב שאני צריך... להשכיב אותה ולהרים את
רגליה, להטות את ראשה אחורה ולחייג 101. אני
מקווה" אמרתי לעצמי וסובבתי אותה ככה שרגליה
נשענו על זכוכית המקלחת, הטיתי את ראשה
אחורה ורצתי אל הפלאפון. חייגתי 101 תוך כדי
ריצה חזרה אליה ובדקתי אם היא חוזרת להכרה.
נציג בטלפון ענה ואמר "הלו?" "שלום אני בן
רדפילד ואני גר ברחוב אבני הנחל 6א', אלכס למה
את לא מתעוררת!!!" צעקתי והמשכתי "בשכונת
אביבים בתל אביב וחברה שלי התעלפה או איבדה
את ההכרה, אין לי מושג" "תשלחו ניידת" מישהו
צעק והמשכתי לספר לו "השכבתי אותה, הרמתי
לה את הרגליים והטיתי את הראש אחורה והיא
לא מגיבה" אמרתי וחזרתי לחדר השירותים.
"אתה רוצה שאני אעביר אותך למוקד עזרה שלנו
שיכוון אותך מה לעשות?"

"לא! פשוט שהאמבולנס יבוא כמה שיותר מהר
ובינתיים אני אנסה לטפל במצב!" צעקתי וניתקתי.
"טוב אלכס למה את לא מתעוררת?" שאלתי
כשניסיתי לחשוב מבעד ללחץ המטורף ששהיתי
בו. קירבתי את האוזן שלי שוב פעם אל הפה שלה
והפעם הרגשתי נשימות ממש חלשות ומהירות
וליבה עדיין פעם מבדיקה מהירה שעשיתי בלחיצה
על העורק הראשי. הפעם הייתי באמת אובד עצות
אז התקשרתי למד"א והם אמרו לי במשך דקה מה
לעשות ואז הדלקתי את מסך הפלאפון וראיתי
שהשעה הייתה כבר 2:55, עברו בערך שלוש
דקות מאז שהאמבולנס יצא. 'אני לא יכול להשאיר
אותה בלי בגדים' חשבתי ולקחתי את שמלתי
שהייתה תלויה על הקולב והלבשתי אותה
(בקושי). לקחתי כסף מהמגירה במטבח ושמתי
אותו בתיק יחד עם הפלאפון שלי ותליתי אותו על
הכתף שלי, הלבשתי לא את הנעליים ואז החלטתי
שעבר מספיק זמן ועכשיו האמבולנס אמור להגיע.

פתחתי את הדלת ושמתי את המנעול בחוץ.
הרמתי את אלכס בשתי הידיים והחזקתי אותה
כמו שמחזיקים תינוק ישן. נעלתי איכשהו את
הדלת והתחלתי ללכת איתה החוצה בזהירות
ובאיטיות ואז שמעתי את קול האמבולנס 'בדיוק
בזמן' חשבתי. הגעתי לשער ופתחתי אותו,
האמבולנס בדיוק נעצר מול ביתי ושני אנשים
שכנראה היו פרמדיקים ירדו ממנו עם אלונקה על
גלגלים. הם ראו אותי ולקחו את אלכס מידי
והשכיבו אותה על האלונקה. סגרתי את השער
ועזרתי להם להעלות אותה לתוך האמבולנס.
נכנסתי ביחד איתם לתוך האמבולנס, הדלת
האחורית נסגרה והוא התחיל לנסוע במהירות.
האנשים שם התחילו לפעול במהירות ולבדוק מלא
דברים ואני לא עמדתי בקצב. "סוג דם" אחד מהם
צעק. "תביא לי בבקשה את הדפיברילטור" השני
ביקש מהמתנדב. "אתה יכול לתאר לנו בבקשה
את המקרה שלה" הפרמדיק ביקש ממני בזמן

שעשה עליה דברים רבים. אני סיפרתי לא הכל
ואני מקווה שלא השמטתי שום פרט על התסמינים
שלה.

"לא היה לך שום מבוגר בבית שיכולת לקרוא לו?"
הוא שאל.

"לא, ההורים שלי בחו"ל"
"ויש לך פרטים עלייה? מספר פלאפון של ההורים
שלה?"

"אה... כן. אני אחפש בפלאפון שלה, הוא פה עליי"
אני יודע שאלכס באה אליי כי היא לא רצתה
שההורים שלה יגלו שהיא בעצם לא הייתה אצל
חברה, אבל זה כבר לא היה צחוק. הייתי חייב
להודיע אליהם.

"הצלחתם להבין מה קרה לה?" שאלתי בדאגה.
"כן. כנראה שכן." הוא אמר ואז האמבולנס בלם.
הגענו אל חניית בית החולים. הדלת האחורית
נפתחה ובמהירות שני האנשים החלו לגלגל את
האלונקה של אלכס אל עבר הכניסה. הדלת

האוטומטית נפתחה ובכניסה עמד רופא. כשהוא
ראה אותנו הוא הצטרף להליכה המהירה שלנו
"בת 15, איבדה את הכרתה עם קצב נשימה ולב
תקינים לבינתיים. עישונים מגיבים בצורה חריגה.
תבדקו את זה."

"אלרגיות?" הרופא שאל.
"לפי מה שידוע לי אין לה אלרגיות" עניתי מהר
וניסיתי להיכנס לתוך מצב הלחץ הזה שהכניס בי
גם קצת אדרנלין.
"תתקשרו להורים שלה, איך קוראים לה?" הרופא
אמר.

"אלכס קופר. אני אתקשר אליהם עכשיו" עניתי
מהר ותוך כדי הליכה הוצאתי את הפלאפון שלה.
הגענו למיטה ריקה שהייתה ונקייה מסודרת כאילו
הכינו אותה מראש בשביל אלכס ובדיוק פתחתי
את הפלאפון שלה.

"אמא, אבא או בית..." מלמלתי לעצמי בשקט
ונכנסתי לאפליקציית "שיחות" שבה היו את אנשי

הקשר, בזמן שהרופא והאחות שהצטרפה המשיכו לדבר על אלכס. חשבתי על זה שכשאני אספר להם הם בטח יחשבו שעשיתי לה משהו ויכעסו עליי או שהם ממש ייבהלו כשיראו שמישהו מתקשר אליהם ב3 ומשהו בלילה כדי להגיד שהבת שלהם בבית החולים. אבל ידעתי שזה הדבר הנכון לעשות. לקחתי נשימה עמוקה ולחצתי על "אמא♥". אלכס עדיין לא התעוררה, אבל שמעתי את הרופא אומר לאחות: "מקרה ידוע" ונרגעתי קצת.

אחרי כחצי דקה של צלצול אמא של אלכס ענתה. "אלכס מה קרה?" היא אמרה בבהלה.

"היי, זה לא אלכס" לא ידעתי אם היא תדע מי אני או לא אבל בכל זאת אמרתי את שמי, "זה בן, מהשכבה של אלכס"

"מה קרה?" היא שאלה עוד פעם כשנשמעה אפילו מודאגת יותר. לקח לי רגע לחשוב איך להתנסח כדי שאמא של אלכס לא תכעס יותר מדי על אלכס

ובעיקר לא עליי, ולא תיבהל ותהיה על סף התקף
לב ממה שהיא הולכת לשמוע.

"אלכס באה אליי לפני כשעתיים שהמצב שלה לא
היה ממש טוב, אני אפילו לא בטוח איפה היא
הייתה לפני כן אבל היא הייתה מסוחררת והקיאה"
יכולתי לשמוע את שאיפת הפליאה והבהלה
שהייתה לאמה.

"אחרי כשעתיים היא איבדה את ההכרה והזמנתי
לה אמבולנס ועכשיו שהגענו לבית החולים דנ"ה
אמרו שאת צריכה להיות פה" לקחתי עוד עצירה
למחשבה "וגם.. אממ.. אני חושב שגם אלכס
תשמח לראות אותך כשתתעורר" אמרתי בקול
קצת מגמגם. "גיא קום מהר!!!" היא צעקה
בבהלה. "אני עוד רגע אצא איך אלכס בינתיים?"
היא שאלה אותי ויכולתי לשמוע בקולה המתנשף
שהיא באמצע ריצה כדי להתארגן מהר. "הרופאים
בינתיים בודקים אותה" עניתי.

"היא.. לא התעוררה מאז שהיא התעלפה אבל אה

אחד הרופאים פה אמר שהוא יודע איך לטפל בה
והוא נראה רופא רציני. טוב פשוט תבואי כמה
שיותר מהר" אמרתי בחוסר ביטחון מוחלט.
הטלפון נותק ואני החזרתי את צומת ליבי לאלכס
והרופאים.

שמתי לב שהם חיברו אותה למכשיר דופק ומדדו
אותה בכמה מכשירים. הם שמו לה מכשיר שיספק
לה יותר חמצן כנראה על הפה והאף אך היא עדיין
הייתה ללא הכרה.

"תגיד, יכול להיות שהיא נפלה וקיבלה מכה חזקה
מאוד בראש?" שאל הרופא.

"לפני שהיא איבדה את הזיכרון או לפני שהיא
התעלפה?"

"שניהם" הוא אמרה.

"לפני שהיא איבדה את הזיכרון אין לי מושג,
ולאחר מכן אני שמעתי בום, הלכתי לבדוק מה
קרה ומאז היא הייתה ככה, לצערי סביר להניח
שכן" אמרתי.

ניסיתי לעשות סריקה במוחי ולנסות לחשוב אם
שכחתי פרט כלשהו מרוב ההתלהבות ששהיתי
בה כשהיינו בחדרי, אבל לא היה זכור לי שהיא
זרקה משהו על מכה בראש.
"טוב, תיקחי אותה ל-CT ראש ותקראי לדוקטור
ברמן" אמר הרופא לאחות.
היא הלכה לכיוון הקבלה. "ותזמיני חדר" הוא אמר
לה.

הרופא בדק את אלכס וסידרה לה את כל
המכשירים ואני סתם עמדתי ליד אלכס בינתיים.
"טוב ילד, הייתי אומר שזו חבלה בראש שגרמה
לה לאיבוד הכרה אבל אני לא בטוח. הזעקתי את
הנוירולוג שיבוא לבדוק אותה. עוד מעט היא תלך
לצילום והכל יהיה לנו ברור יותר" הוא אמר לי,
חיך והלך.

התיישבתי על הכיסא שליד המיטה של אלכס,
והסתכלתי עליה. 'היא כל כך יפה, חכמה, נחמדה,
מצחיקה וטובה עם אנשים' חשבתי ואז עלו בי

רגשות אשמה ועצב על מה שקרה לה. ניסיתי להבין: 'איך זה קרה לה בכלל? היא נפלה או שאולי היא נתקלה בזכוכית? ואיך כל השריטות ואיבוד הזיכרון קשורים לזה?'. השערות רבות עברו במוחי וחשבתי על כל הדברים שיכולתי להגיד ולעשות כדי למנוע את זה, ולא עשיתי. השענתי את ידי על צד המיטה, ואת ראשי על ידי. חשבתי שהיו לי יותר מדי מחשבות לאותו יום ויותר מדי "הייתי יכול" לאותו הרגע. החלטתי להירגע ושוב פעם, לנסות להפסיק לחשוב. שמתתי את ידי על ראשה וליטפתי את שיערה. הוצאתי את הפלאפון שלה מהכיס ולחצתי על מסך הנעילה, השעה הייתה כבר 3:35 ועברו כעשר דקות מאז שהתקשרתי להורים שלה. קמתי והתקדמתי לכיוון הקבלה כדי לבדוק אם הם הגיעו כבר ולא ראיתי אותם. עמדתי שם כחצי דקה עד שראיתי איש ואישה מבוגרים הולכים במהירות לכיוון הקבלה אחד ליד השני. תיארתי לעצמי שכנראה שאלה

ההורים של אלכס. בלי לרצות בכך, התחלתי להתנהג בצורה קצת שונה כדי ליצור עליהם רושם ראשוני טוב, בתקווה שזה מה שיגרום להם פחות לכעוס עליי או לחשוד בכך שפגעתי באלכס.

"איפה אלכס קופר?" אמא של אלכס צעקה לפקידה בקבלה והיא הסתכלה לרגע במחשב.
"היא פה" אמרתי והצבעתי עלייה. היא רצה לעברה ואביה המשיך ללכת בקצב רגיל.
"היי" הוא אמר לי "אתה בטח ידיד שלה" הוא אמר.

"כן, אני בן" אמרתי ועצרתי את עצמי מלהמשיך לדבר כששמתי לב שהוא מיקד את המבט על ביתו והתעלם ממני לגמרי. "אלכס!!!" אמה אמרה וחיבקה אותה, ודמעות זלגו לה מן העיניים שלה.
"מתי תפסיקי להדאיג אותנו" אמר אביה אפילו שידע שהיא לא שמעה אותו. הוא הניח את התיקים שלהם על הרצפה והתיישב לידה בכיסא שישבתי עליו רגע לפני. האחות שטפלה קודם

באלכס עברה שם ואמה של אלכס עצרה אותה
"היי, אני מריה וזה גיא, אנחנו ההורים של אלכס
קופר.. למה אף אחד לא אחראי עליה?"
"קודם כל שלום, אני מיכל. כמה רופאים בדקו
אותה קודם ואז הזמנתי לה צילום סיטי לבדוק
שהראש שלה בסדר ולא נגרם נזק רציני.."
"מה נזק? מה קרה לה???" מריה אמרה וקטעה
את האחות באמצע המשפט.

"הרופא לא בטוח בינתיים ועוד מעט יערכו לה
צילום סיטי ראש ונדע בוודאות, אנחנו רק צריכים
שתחתמי על גיליון העלויות והמסמכים הנוספים
בקבלה בבקשה ונוכל לשלוח אותה לצילום. אחרי
שתחתמי את תוכלי לשבת פה באזור ההמתנה או
ליד אלכס. הנוירולוג שיטפל בה יגיע יחד עם
הצילום. אם יש כל דבר שאת צריכה את יכולה
לקרוא לי..." היא אמרה ואני התחלתי ללכת לכיוון
הקבלה עד שכבר לא שמעתי אותם. "סליחה, יש
פה אולי קפיטריה או מכונות אוכל?" שאלתי את

הפקידה. "כן אם תלך פה שמאלה ותעלה קומה
אחת במעלית יש קפיטריה ומכונות שתייה
וחטיפים יש פה אם תמשיך אחרי חדר המיון עד
הסוף." היא אמרה. "תודה" עניתי, הודעתי להוריה
של אלכס שאני הולך לאכול והלכתי.
הגעתי אל מכונת החטיפים נעצרתי והרגשתי את
הבטן של מקרקרת. עברתי מהר על כל החטיפים
שבמכונה והאמת שאף אחד לא ממש גרם לי חשק
לאכול אותו. בעצם המכונה נראתה די עלובה
וכמעט חסרת שימוש מלבד לילדים הקטנים
והמסכנים שנקלעו לחוויית בית החולים ושחטיפים
הם כל חייהם. הלכתי אל המעלית שליד והחלטתי
לעלות בה בתקווה שאמצא משהו אכיל בקפיטריה.
יצאתי מהמעלית ומולי הייתה הקפיטריה. זאת
הייתה שורה ארוכה של מאכלים שהיו מסודרים
בדיוק כמו בבתי מלון, שבתחילתם היה מגשים,
צלחות וסכו"ם, ובסופו הייתה קופה קטנה. מרחב
האוכל היה גדול יחסית והיו איזה חמישה אנשים

שישבו בשולחנות והשתכנעתי שאם הם חלקם
רופאים אז האוכל פה אכיל וטרי. לקחתי לי כמות
מנה קטנה של אורז, תפוחי אדמה וסטייק,
שילמתי בקופה העצמית והלכתי לשבת.
התיישבתי והתחלתי לאכול. אני חייב להודות
שהאוכל היה טעים מאוכל בתי החולים שתמיד
דמיינתי, ולמרות שהיה טעים לא הצלחתי להתרכז
באכילה. הזזתי את האוכל מצד לצד, הסתכלתי
וקראתי את השלטים שהיו כתובים על הקירות
הרחוקים והסתכלתי על שני האחים שישבו
במרחק שני שולחנות ממני. לפתע הושמע צליל
התראה מכיוון האחים. "עוד כמה דקות אני צריך
להיות בניתוח ראש" הוא אמר. אז נשמעה עוד
צליל התראה "גם אני, חדר 3?" השני אמר לו "כן,
מוזר שהוא פועל בשעות כאלה" הוא ענה לו ואני
רק קיוויתי שזאת לא אלכס אפילו ששיערתי שזו
היא ואז קיוויתי הם באמת יצליחו לטפל בה היטב.
הם המשיכו לאכול עוד כשתי דקות וקמו ואני

נשארתי בחדר האוכל עם אישה מבוגרת ועוד ילד
שהיה נראה בן עשר והאמת שריחמתי על שניהם.
במקום להיכנס לתחושת הדיכאון הזאת החלטתי
שאני צריך להעסיק את עצמי.

לחצתי על מסך הנעילה שבפלאפון שלי והשעה
הייתה כבר 4:01, פתחתי את המשחק "run the
time" ושיחקתי איזה כעשרים דקות בשביל
להעביר קצת את הזמן. אחרי זה ירדתי למטה
ועברתי ליד חדר 3 – חדר הניתוח שאליו הלכו שני
האחים. ראיתי איש עובר שם ובא להיכנס אל
החדר. "סליחה?" עצרתי אותו. "היי, אני בן
רדפילד ואני בן 15. אתה יכול להגיד לי אם אלכס
קופר עכשיו נכנסת לחדר הניתוח?" "כן.. אלכס
קופר. ילדה בגילך בערך." הוא ענה.
"אגב, אני ממש רוצה להיות רופא והיא גם ידידה
טובה שלי." אמרתי, "אתה יכול אולי בבקשה
לפרט לי על מה שקרה לה ומה שאתם הולכים
לבצע כעת?"

"תקשיב ילד, אין לי ממש זמן עכשיו כי אני חייב להיכנס. אבל בוא רגע" הוא אמר ונכנס דרך הדלת לחדר קטן שהוביל לחדר רחיצת הידיים ומשם לחדר הניתוח.

"אני לא יכול להכניס אותך לחדר הניתוח אבל אתה יכול לשבת פה בכיסא הגבוה ואני יכול לפתוח את הווילון מבפנים ותוכל לצפות בחלק מהניתוח, לפחות בהתחלה שלו עד שתצטרך ללכת"

"וואו מגניב"

"אגב, אני ד"ר נלסון" הוא אמר ולחץ לי את היד. "תודה רבה" אמרתי והוא נכנס לחדר רחיצת הידיים.

התיישבתי שם על הכיסא הגבוה והמשכתי לשחק בפלאפון, עד שד"ר נלסון פתח קצת את הווילון ואני יכולתי לראות את חדר הניתוח דרך הצוהר הקטן. "אני לא מאמין שזאת אלכס! מה קרה לה?" אמרתי לעצמי בדאגה וקיוויתי שאף אחד לא שמע

אותי. וברגע שנלסון ביצע את החיתוך הראשון אני
יצאתי בחרדה אל מחוץ לחדר הקטן. לא יכולתי
לראות את אלכס המסכנה שוכבת שם ונפתחת אל
מול עיניי. התיישבתי על הרצפה כשרגליי צמודות
לבטני ונשימותיי היו כבדות. לאחר כשתי דקות
עברה שם אישה.

"אתה חבר של אלכס קופר?"

"כן" אמרתי

"שלום אני נטלי, פסיכולוגית הנוער של בית
החולים וחיפשתי אותך. אתה מעוניין בשיחה עד
שחברתך קופר תצא מחדר הניתוח?" היא שאלה.
אני שקלתי זאת לרגע והבנתי שאני באמת צריך
משהו שיעביר לי את הזמן ומישהו לספר לו את כל
זה.

"זה על חשבון בית החולים ובכל רגע שתרצה

תוכל לעזוב" היא אמרה וחייכה.

אני קמתי והנהנתי לחיוב עם הראש והיא הובילה
אותי לחדרה.

התיישבנו בשתי כורסאות שהוצבו אחת אל מול
השנייה בחדר נעים ונטלי הדליקה את האורות
הקטנים בצדדים והרגשתי באווירה ביתית"
"אני רוצה להגיד לך קודם כל שכל מה שנאמר פה
נשאר פה, אלא אם תגיד לי אחרת או שתיתן לי
מידע על משהו שיכול לסכן חיים. ואתה יכול לספר
לי הכל עלייך ועל אלכס, כל מה שאתה חושב לנכון
לספר או סתם רוצה לשתף או דברים אחרים
שאתה רוצה. אני לא אגיב אלא אם תבקש ממני"
היא אמרה וחייכה.
"בסדר" עניתי והשבתי לה חיוך קטן.
"תתחיל בזה שתאמר מה שימך ומה הגיל שלך
ואז תתחיל בסיפור האמתי, ותזכור לא להתבייש
לשתף" היא אמרה.
"טוב אז אני בן רדפילד ואני בן 15. הגעתי לפה
בעקבות אלכס קופר שנמצאת בחדר 3 ואני
עכשיו אספר לך את כל מה שאני זוכר שעברנו
ביחד מאז הרגע הראשון שראיתי אותה."

אמרתי ואז המשכתי לספר לך את כל הסיפור" אני
אומר לנטלי והיא קצת צוחקת.
"זה באמת סיפור יפה בן, אני שמחה שהסכמת
לבוא ולדבר" היא אומרת ומחייכת.
"יש משהו, כל דבר שאתה רוצה שאני אעזור לך
או אייעץ לך?" היא שאלה.
"לא, לא ממש"
"אתה מרגיש שזה באמת עזר לך?"
"האמת שלא. אני חייב להגיד שאני מרגיש עכשיו
קצת רע אבל אני חושב שזה יעזור לי לטווח ארוך
שאני לא אצטרך לשמור את כל הסיפור הזה
בבטן" אני אומר.
"זה טבעי, מקווה שזה יעבור בקרוב".
"תודה רבה-רבה לך! ונראה לי שמכאן אני אמשיך
לבדוק מה שלומה של אלכס"
"הלא דבר, ואם אתה צריך משהו אתה יודע איפה
לחפש אותי" היא אומרת ומנופפת לשלום ואני יוצא
מחדרה. אני מרגיש קצת רע שנפתחתי בפניה

מאוד, ומקווה שהתחושה הזאת תעבור לי בקרוב.
אני הולך אל החדר הקטן שליד חדר הניתוח ושם
לב שהווילון שקודם היה חצי פתוח עכשיו כבר
סגור לגמרי ואני מצליח לראות את אלכס הפתוחה
רק בעזרת קו דק מאוד של רוח. העייפות שלי
מתגברת עליי ואני מחליט שהדרך הכי טובה
בשבילי להעביר את הזמן אחרי שדיברתי עם נטלי
כשעתיים היא ללכת לנוח איפה שהו. אני הולך אל
אזור ההמתנה, שוכב ועוצם את עיניי בניסיון
להירדם.

אני פוקח את עיניי. השעה בפלאפון כבר 8:24
ואני מבין שהצלחתי להירדם באמת במקום הזה.
אני קם במהירות, שוטף פנים בשירותים והולך
לכיוון חדר 3, חדר הניתוח של אלכס. היא נכנס
לחדר הקטן ליד, מציץ דרך החלון ושם לב שהאור
שם כבר מכובה. הניתוח הסתיים ואני הולך ושואל
בקבלה היכן חדר ההתאוששות של אלכס קופר.
אני מקבל את התשובה והולך לשם. אני נכנס

ונעמד מולה. 'הינה היא' אני חושב. אלכס שוכבת
שם ולידה עומדת האחות ויושבת מריה, אמא של
אלכס. העיניים שלי פתוחות לרווחה כדי לא
לפספס אף אחת מפיסות השלמות של אלכס.
'תודה לאל שאת בסדר' אני חושב.
"שלום גברת קופר" אני אומר ואמא מסתובבת.
"אה, היי" היא אומרת וחוזרת לאלכס.
"מה שלומה?"
"היא עכשיו מתאוששת מהניתוח הארוך. אני
מתפללת שהיא תהיה בסדר" היא אומרת ואוחזת
בידה.
"אני מקווה מאוד" אני אומר. "את יודעת למה היא
הלכה לחדר ניתוח? הסבירו לך מה קרה לה?" אני
שואל.
"כן, אין לי כוח לחזור על זה עכשיו" היא עונה
בצער.
"בסדר, אני מבין" אני מחייך, מסתכל עלייה לעוד
שנייה, יוצא מהחדר והולך אל הקפיטריה.

אני מזמין מוזלי ומתיישב באחד השולחנות. בזמן
שאני אוכל, אני חושב על אלכס (כמו רוב הזמן).
אבל הפעם זה שונה. במקום לחשוב כמה אני
אוהב אותה, אני מתחיל לחשוב בראש על כל מה
שקרה הערב וכל מה שגיליתי. היא התנהגה מאוד
מוזר, היא לא סיפרה לי על החבר המסתורי שלה,
היא אמרה לי שאולי אני לא באמת מכיר אותה
וחוץ מזה שהיא נישקה אותי כמה פעמים וחיבקה
אותי כשהיא לובשת שני פריטי לבוש בלבד, אני
חושב שאולי אני באמת לא מכיר את הצדדים
האפלים שבה. ואז בפעם הראשונה מאז שאני
מכיר אותה אני חושב על זה שאולי אני צריך
להפסיק לאהוב אותה.
'אתה פחדן! אתה חושב על זה רק בגלל שאתה
מפחד שהיא לא תתעורר לעולם. או שהיא
תתעורר והיא לא תהיה עצמה יותר.' אני אומר
לעצמי בראש.
אבל מצד שני, איך אני אוכל להמשיך לאהוב אותה

אם היא תשתנה לגמרי? האם היא שווה בכלל
את כל הכאב הזה שאני הולך לחטוף אם חס
וחלילה באמת יקרה לה משהו?

המחשבות שלי ממשיכות לערער את האהבה שלי
אליה אבל אני עדיין לא 'נכנע'. אני מפסיק לחשוב,
קם והולך בחזרה לחדרה של אלכס עם האוכל.
"שלום" אני נעמד בכניסת החדר ומחייך והפעם גם
אביה של אלכס היה בחדר.

"הו בן אני שמח שבאת" גיא, אביה של אלכס
אומר.

"אנחנו רוצים ללכת לקנות פה בסופר כמה דברים
שאלכס אוהבת ולארגן לה אותם בחבילה. זה ייקח
משהו כמו רבע שעה, עשרים דקות. תוכל בינתיים
לשמור על אלכס?" מריה אומרת ומחייכת אליי.

"כן, בהחלט" אני אומר ומהנהן.

"טוב תקשיב האחות פה אמורה לבוא ולבדוק מה
שלומה כל מה דקות אבל אם משהו קטן קורה לה,
אתה מיד קורא לאחות ואז היא גם תקרא לנו" גיא

אומר ואני שוב פעם מהנהן.
שניהם עוזבים את החדר ומשאירים אותי ואת
אלכס לבד.
'מה אם תשתני?' אני ממשיך לחשוב בראש. אני
מתיישב לידה ומלטף את זרועה בידי האחת עד
שאני מגיע ולידה ואני אוחז בה, בדיוק כמו מה
שעשיתי לה ביום לפני, ובידי השנייה אוחז במוזלי.
"אלכס אני לא רוצה להפסיק לאהוב אותך.
בבקשה תתעוררי ותחזרי להיות מי שאת " אני
אומר ולוקח נשימה. "אני מצטער" אני אומר
ומרגיש את עיניי מתחילות לדמוע. אני עוד פעם
חושב על כל מה שהיה אתמול, השריטות האלה,
כל הדברים ההזויים שהיא אמרה, השכחה
המטורפת, ההתנהגות המוזרה, ובכללי, אם אגלה
על אלכס עוד דברים שלא ידעתי עד כה אני
אשתגע. ואני מתחיל לחשוש מה באמת אחשוב
עליה כשהיא תתעורר.

ואז לרגע אחד אני מסתכל על המוזלי שבידי וזה
מזכיר לי את יוגורט הפירות שאכלנו יחד יומיים
לפני כן. אני מניח אותו בצד על השידה ונשכב
לידה במיטה. אני מדמיין את ענפי העץ מעלינו,
את השמש הנעימה ואת הרוח. אני אפילו לא יודע
למה, אבל אני חושב שהרגע הזה היה הרגע הכי
שמח בחיים שלי, בזכותה. ואז אני מדמיין את
קולה של אלכס במוחי: "אני רוצה לזכור אנשים
לפי הרגעים הכי טובים שלנו ביחד. כי בכל אדם
יש מגרעות, אבל לא בכל אדם יש את המעלות
האלה שאותן אנו צריכים לזכור ולהעריך". היא
אמרה לי את זה אז.

"לא משנה מה יקרה לך, אני רוצה לחזור לאותו
הרגע ולומר לך שאני אוהב אותך. בזכות הכל, וגם
בזכות הרגע הכי טוב שלנו ביחד. ואני רוצה
שניצור עוד כאלה ואז אני אוכל לומר שזה לא
הרגע הכי טוב שלנו ביחד. ואז גם תהיה לי את
ההזדמנות לומר לך את זה ללא שום חרטה." אני

לוקח נשימה עמוקה ומחזיק את ידה.
"אלכס קופר, אני אוהב אותך" אני אומר ובשנייה
אחת עיניה נפתחות.